

YOVO: You Only Voxelize Once

June 17, 2020

Contents

1	Introducere	5
1.1	Contextul problemei	5
1.2	Soluția propusa	5
2	Fundamente teoretice	7
2.1	Inteligenta Artificiala si subdomeniile ei	7
2.2	Tipuri de Învățare Automată	8
2.2.1	Învățarea supravegheată	8
2.2.2	Învățarea nesupravegheată	8
2.2.3	Învățarea prin întărire	8
2.2.4	Învățarea colaborativă	8
2.3	Rețele Neuronale	9
2.3.1	Gradient Descent	10
2.3.2	Feedforward	10
2.3.3	Backpropagation	11
2.3.4	Framework-uri	11
2.4	Rețele Neuronale Convoluționale	11
2.4.1	Convoluții Multidimensionale și Terminologii	12
2.4.2	Convoluții separabile	12
2.4.3	Blocuri Reziduale	13
2.4.4	Blocuri Reziduale Inversate cu Linear Bottleneck	14
2.4.5	Alte tipuri de straturi des folosite	15
2.4.6	Backbone	15
2.4.7	Arhitecturi folosite in Rețele Neuronale Convoluționale	15
2.4.8	Metode de Augmentare	16
2.5	Aspectele unei rețele	16
2.5.1	Hiperparametrii	16
2.5.2	Functii de Activare	17
2.5.3	Functii de Cost	18
2.5.4	Metrici	19
2.6	Optimizatori Moderni	20
2.6.1	Cele 3 variatii ale Gradient Descent	20
2.6.2	Momentum	20
2.6.3	RMSProp	21
2.6.4	Adam	21
2.6.5	Rectified-Adam	22
2.6.6	Lookahead	23
2.6.7	Ranger	23

2.7 Problemele Retezelor Neuronale si Solutii	24
2.7.1 Varianță si Bias	24
2.7.2 Regularizare	24
2.7.2.1 Dropout	24
2.7.2.2 Regularizare L2	25
2.7.2.3 DropBlock	25
2.7.3 Problema „dying ReLU”	26
3 Detalii de Implementare	27
3.1 Arhitectura	28
3.1.1 Autoencoder	28
3.1.1.1 Encoder	29
3.1.1.2 Decoder	30
3.1.2 Agregator contextual	30
3.1.3 Rafinitor	31
3.2 Set de date	32
3.3 Procesul de antrenare	32
3.3.1 Preprocesarea datelor	32
3.3.2 Hiperparametrizare	32
3.3.3 Functia de cost si Metrica	32
3.3.4 Validare si Testare	33
3.4 Mediul de antrenare	33
3.4.1 Resurse Hardware	33
3.4.2 Resurse Software	33
3.4.3 Vizualizare	34
4 Experimente si Rezultate	35
5 Concluzie	39

Chapter 1

Introducere

1.1 Contextul problemei

Reconstituirea digitală a unui obiect reprezintă o problemă propusă de câteva decenii și este activ tratată în domeniul Viziunii Artificiale și al Graficilor Computerizate, având ca scop final取得 unei forme cât mai fidele al obiectelor reale.

Procedeele existente se folosesc de multiple tipuri de date pentru obținerea unei reconstrucții, acestea fiind obținute prin uzul de tehnologii precum: Camere clasice, Camere RGB-D, Li-DaR, Raze X, Ultrasunete, RMN, CT etc. Considerând costul aferent fiecărei alternative prin hardware-ul dedicat necesar, se poate deduce că cea mai ieftină soluție ar necesita o simplă cameră RGB, cu viziune monotipică, pentru a crea imagini 2D. Cu toate că celelalte tipuri de date pot conduce la reproduceri volumetrice mai robuste, economisirea resurselor este un aspect ce concretizează interesul existent în soluții ce folosesc doar imagini.

Recuperarea dimensiunii a treia din poze 2D a fost ţelul multor studii în ultimii ani. Prima generaţie de metode a tratat perspectiva geometrică din punct de vedere matematic, observând proiecţia 2D al obiectelor tridimensionale, şi încercând să creeze un proces reversibil. Soluţiile cele mai bune ale acestei abordări necesită multiple cadre ce capturau diferite unghiuri ale obiectelor, acestea având nevoie de o calibraremetică. A doua generaţie de metode a folosit o memorie ce conţinea cunoştinţe anterioare despre obiecte. Se poate trage o paralelă la abilitatea umană de a percepe tridimensionalitatea unui obiect cu ajutorul cunoştinţelor precedente despre alte obiecte asemănătoare celui în cauză. Din acest punct de vedere, problema de reconstrucţie al obiectelor 3D devine o problemă de recunoaştere. Considerând în prezent eficienţa soluţiilor de Învăţare Profundă pentru problemele de recunoaştere, cât şi creşterea cantumului de noi date ce pot fi folosite drept date de antrenare, se justifică tendinţa comunităţii ştiinţifice de a folosi ramuri ale Învăţării Profunde precum Reţele Neuronale Convolutionale pentru obţinerea geometriei si structurii 3D al obiectelor.

1.2 Soluția propusa

Aceasta lucrare abordeaza reconstructia 3D a obiectelor din imagini 2D, prin intermediul retelelor neuronale. Deoarece natura acestei probleme face parte din domeniul Viziunii Artificiale, sunt folosite preponderent Retele Neuronale Convolutionale.

Solutia propusa se numeste YOVO: You Only Voxelize Once, intrucat se proceseaza o singura imagine 2D pentru estimarea unui volum voxelizat. Arhitectura acesteia este compusa din 3 module:

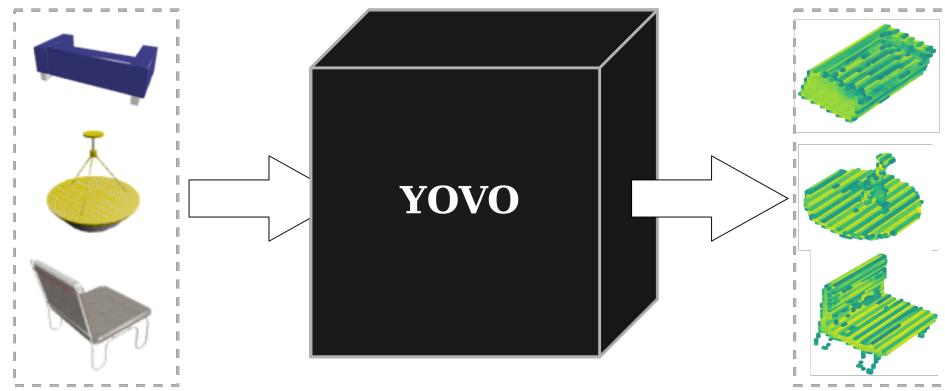

Figure 1.1: Abstractie a procesului de reconstructie 3D

- Autoencoder: format dintr-un Encoder ce extrage diferite trasaturi ale imaginii primite si un Decoder ce interpreteaza trasaturile extrase in volume voxelizate
- Agregator Contextual: realizeaza contopirea multiplelor volume deduse intr-un volum mai robust
- Rafinator: realizeaza cizelarea volumului unificat

Spre deosebire de soluții din aceeași familie precum 3D-R2N2[1], care introduce aspecte recurente în reconstrucția volumului prin blocuri LSTM și GRU 3D Convolutionale, sau Pix2Vox[2], soluție care face tranzitia către un Autoencoder complet convecțional clasic, aceasta soluție introduce, din punct de vedere arhitectural, nivale adiționale de abstractie la ultimele 3 trepte ale Codificatorului, rezultând în 3 volume voxelizate ce capturează diferite reconstrucții ale obiectului real. După trecerea prin celelalte module ale arhitecturii, rezultatul final este un singur volum. Aditional, adaugarea și integrarea procedeelor precum backbone-ul MobileNetV2, funcții de activare Mish, regularizare DropBlock și optimizare Ranger, aduc rezultatele lui YOVO la nivelul SotA-ului actual pe datasetul Data3D–R2N2.

Cu ajutorul bibliotecii kaolin și matplotlib, volumele pot fi vizualizate într-un mediu 3D interactiv, în care se poate analiza din orice unghi volumul voxelizat reconstruit. De asemenea, YOVO poate fi configurat să producă videoclipuri de exibitie a volumelor reconstruite, sau să le exporte în formate tipice aplicațiilor grafice 3D.

Chapter 2

Fundamente teoretice

2.1 Inteligența Artificială și subdomeniile ei

Odată cu creșterea popularității soluțiilor de Inteligență Artificială s-a creat un nivel ridicat de confuzie despre cum se definește și diferențiază aceasta de alte concepte precum Învățare Automată, Învățare Profundă și Viziune Artificială. Se poate observa în figura 2.1 structura subdomeniilor Inteligenței Artificiale.

Inteligența Artificială poate fi interpretată drept încorporarea logicii umane în mașini. Aceasta include și cele mai simple exemple de soluții implementate pe un calculator, cum ar fi sistemele definite de reguli condiționale.

Învățarea Automată reprezintă un subdomeniu al Inteligenței Artificiale, reprezentând abilitatea calculatoarelor de a „învăța” să rezolve o problemă fără a avea explicit programată fiecare instrucțiune. Cu cât sistemul este mai expus la un quantum mai mare de date, cu atât mai mult algoritmul de învățare automată se auto-reglează.

Învățarea Profundă este la rândul sau un subdomeniu al Învățării Automate și descrie o tehnică de rezolvare a problemelor cu rețele neuronale, structuri inspirate de sistemul cerebral uman. Spre deosebire de celelalte tehnici alternative, învățarea profundă necesită mai multe resurse hardware, în funcție de profunzimea și densitatea rețelelor folosite.

Viziunea Artificială este un domeniu al Informaticii ce are ca scop dezvoltarea abilităților calculatoarelor de a identifica, procesa și interpreta imaginile primite.

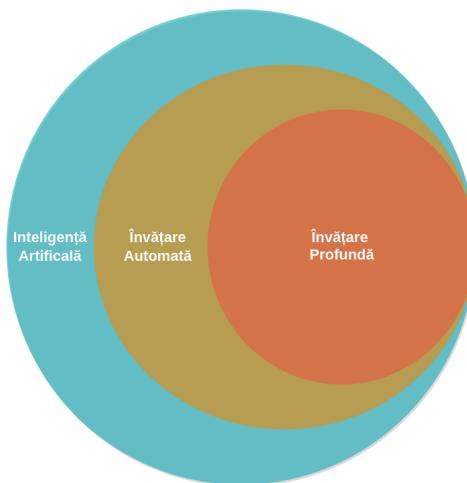

Figure 2.1: Definirea domeniilor Inteligenței Artificiale

2.2 Tipuri de Învățare Automată

Soluțiile învățării automate au nevoie de cantități semnificative de date pentru a putea oferi răspunsuri la probleme. Deoarece există multiple tipuri de probleme precum Clasificare, Deteccție, Regresie, Reconstrucție etc., formatul în care datele aferente problemei diferă, precum și modul de abordare. Ergo, există 3 tipuri importante de Învățare Automată.

2.2.1 Învățarea supravegheată

„Învățarea supravegheată presupune învățarea unei corelări între un set de variabile de intrare X și o variabilă de ieșire Y, cât și aplicarea acestei mapări pentru a prezice ieșirile pentru date nevăzute”[3]. În alte cuvinte, această tehnică necesită date adnotate drept reper pentru predicțiile facute. Pentru a asigura verosimilitatea modelului antrenat este nevoie de un set de date abundant și divers împreună cu adnotările de rigoare. Învățarea supravegheată este folosită preponderent în probleme de clasificare, detectie și regresie.

2.2.2 Învățarea nesupravegheată

Spre deosebire de tipologia anterioară, Învățarea nesupravegheată are scopul de a determina tipare prezente în setul de date, fără a avea acces la etichetări ale setului de date. Principalele tehnici aferente învățării nesupravegheate sunt clusterizarea și asocierea. În domeniul Învățării profunde, una dintre cele mai populare arhitecturi folosite sunt Auto-Codificatoarele, cu scopul de a extrage caracteristicile unei imagini și a le decodifica și readuce la dimensiunile originale. Aceste arhitecturi sunt folosite și în domeniul procesărilor de imagini.

2.2.3 Învățarea prin întărire

În aceasta tipologie este vizată recompensa interpretatorului bazată pe interacțiunea dintre mediul și agentul ce interacționează cu acesta. Învățarea prin întărire este orientată pe rezultate finale. Din aceste motive, este acceptată diversitatea de soluții pe care le aplică agentul, atâtă timp cât rezultatul final este mai aproape de cel dorit. Astfel, această metodă de învățare rezolvă problema corelării imediate dintre acțiunile efectuate și rezultatele întârziate ce sunt produse de acestea. Necesitatea de a aștepta pentru a observa rezultatele finale ale acțiunilor efectuate reprezintă unul din punctele definitorii ale acestei forme de învățare automată, trăsătura asemănătoare cu efectele acțiunilor umane în mediul înconjurător.

2.2.4 Învățarea colaborativă

Această formă de învățare este o idee relativ recent adoptată în domeniul inteligenței artificiale, diferențiindu-se față de celelalte 3 tipuri de învățare importante prin faptul că rețeaua neuronală este antrenată pe mai multe dispozitive, cu date diferite ce nu pot fi împărtășite intern cu alte dispozitive. Rezultatul este un sistem cu baza de date decentralizată, cu un server ce agreghează și comasează trăsăturile antrenate de dispozitive, după care reinitializează aceleași dispozitive cu o soluție îmbunătățită. Această tehnică facilitează securitatea datelor întrucât nu există o sursă centralizată a acestora.

2.3 Rețele Neuronale

Rețelele Neuronale reprezintă tehnica ce stă la baza Învățării Profunde, fiind definite printr-o structură sub formă de graf (noduri și muchii) ce poate fi asociată cu sinaptele și neuronii creierului uman. Din aceste motive, nodurile sunt referite ca neuroni, iar muchiile ca ponderi sau parametrii. Aspectul adânc al rețelelor neuronale este denotat de prezența multiplelor straturi ascunse. Este de menționat faptul că există o pondere între fiecare neuron din straturi diferite alăturate. O reprezentare simplă poate fi observată în figura 2.2.

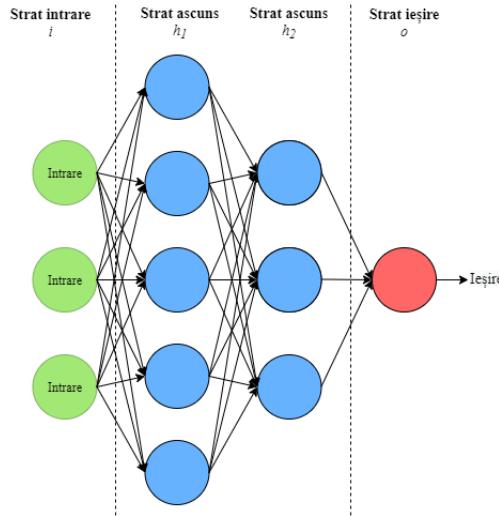

Figure 2.2: Exemplu Retea Neuronala

În mod normal, o rețea neuronală conține un strat de intrare, un număr întreg pozitiv de straturi ascunse și un strat de ieșire. Din punct de vedere matematic, ponderile sunt numere ce transformă datele de intrare în trecerea lor prin rețea, iar neuroni reprezintă funcții de activare. De asemenea, există și parametrul numit bias, cu rolul de a ajusta suma ponderată la intrarea într-un neuron.

Un strat des folosit în Rețelele Neuronale este cel dens, ce transformă datele de intrare al unui strat prin intermediul ponderilor și al funcțiilor de activare, cu formula 2.3.1.

$$\hat{y} = \sigma(Wx + b) \quad (2.3.1)$$

În formula de mai sus, \hat{y} este ieșirea dintr-un neuron, σ reprezintă funcția de activare (neuronul), W sunt ponderile aferente neuronului respectiv, b este bias-ul iar x sunt datele de intrare pentru neuron. Pentru ca o rețea să deducă mărimea erorii față de rezultatul dorit, este folosită o funcție de cost. Un exemplu de funcție de cost des întâlnită este Cross-Entropia Binară, definită ca:

$$E = -\frac{1}{n} \sum_{k=1}^n ((1 - y_k) \ln(1 - \hat{y}_k) + y_k \ln(\hat{y}_k)) \quad (2.3.2)$$

În formula 2.3.2, \hat{y} este predicția rețelei, iar y este răspunsul corect. Această metrică este folosită în probleme de învățare supravegheată precum clasificarea.

Scopul rețelei este de a minimiza funcția de cost pentru a produce rezultate cât mai corecte.

2.3.1 Gradient Descent

Gradient Descent este o metodă de optimizare consacrată în Învățarea Profundă, ce are scopul de a minimiza funcția de cost prin actualizarea ponderilor modelului în direcția celei mai „abrupte” pante.

Considerând formula 2.3.1, putem dezvolta în:

$$\hat{y} = \sigma(w_1x_1 + w_2x_2 + \dots + w_nx_n) \quad (2.3.3)$$

Pentru a actualiza ponderile, avem nevoie de gradientul funcției de eroare, definit prin:

$$\nabla E = \left(\frac{\delta E}{\delta w_1}, \frac{\delta E}{\delta w_2}, \dots, \frac{\delta E}{\delta w_n}, \frac{\delta E}{\delta b} \right) \quad (2.3.4)$$

Într-un final, definim o rată de învățare α . Având toate valorile acestea, se poate efectua un pas de Gradient Descent:

$$w_k^* = w_k - \alpha \frac{\delta E}{\delta w_k} \quad (2.3.5)$$

$$b^* = b - \alpha \frac{\delta E}{\delta b} \quad (2.3.6)$$

unde w_k^* și b^* sunt noile valori ale ponderii w_k și bias-ului b .

2.3.2 Feedforward

În Rețele Neuronale, procesul de Feedforward este folosit pentru a transforma datele de intrare în date de ieșire ale rețelei. Pentru a putea defini mai bine acest concept, fie structura 2.3 cu funcția de activare σ , ponderile $W^{(i)}$ pentru stratul i și predicția sistemului \hat{y} .

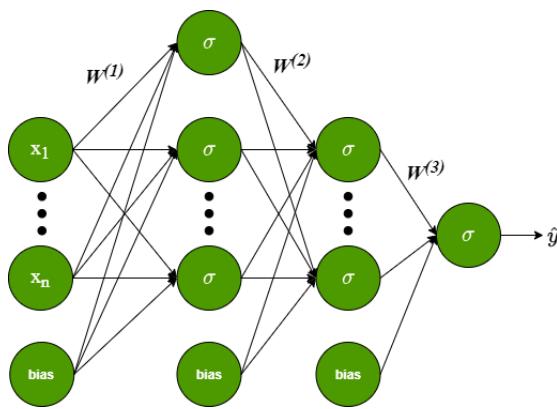

Figure 2.3: Retea Neuronala cu multiple straturi ascunse

Aplicând formula 2.3.1 pentru toate straturile din figura 2.3, avem formula:

$$\hat{y} = \sigma \circ W^{(3)} \circ \sigma \circ W^{(2)} \circ \sigma \circ W^{(1)}(x) \quad (2.3.7)$$

cu \circ drept operatorul pentru compoziția de funcții.

2.3.3 Backpropagation

Metoda folosită în Rețele Neuronale pentru a calcula gradienții funcției de cost necesari metodelor de optimizare se numește Backpropagation. Aceasta are la bază folosirea Regulii Lanțului pentru a calcula derivatele parțiale δ ale unor funcții compuse.

Pentru $A = f(x)$ și $B = g \circ f(x)$, Regula Lanțului definește:

$$\frac{\delta B}{\delta x} = \frac{\delta B}{\delta A} \frac{\delta A}{\delta x} \quad (2.3.8)$$

Prin folosirea recursivă a acestei reguli, Backpropagation reușește „să producă o expresie algebrică pentru gradientul unui scalar, cu respect la fiecare nod din graful computațional produs de acel scalar”[4].

2.3.4 Framework-uri

Un framework pentru Învățarea Profundă este o bibliotecă ce simplifică procesul de creare al unui model prin folosirea unor sintaxe mai inteligibile. Acestea sunt create pentru a interpreta și optimiza interacțiunea dintre utilizator și dispozitivele de calcul precum plăci video sau procesoare. De exemplu, un framework va integra transformările și operațiile cu matrici, va face posibilă paraleлизarea procesului computațional sau va ușura vizualizarea și înregistrarea de parametri.

Două dintre cele mai populare framework-uri sunt:

1. Tensorflow[5]: oferă instrumente utile precum Tensorboard pentru vizualizarea clară a pipeline-ului unui model, permite RT-serving, un proces de optimizare semi-automată al modelelor prin tehnici precum prunizare, cuantizare, împărțire de ponderi. Din aceste motive, Tensorflow aduce avantaje în crearea de modele pentru producție, dar are dezavantajul de a prezenta o sintaxă mai dificilă și complexă.

2. Pytorch[6]: bazat pe biblioteca Torch, oferă claritate și ușurință în folosire, având tendințe „Pythonice”. De asemenea, este un framework ce simplifică procesul depanării de cod, având avantajul unei sintaxe usoare, experimentele fiind ușor de realizat. Din aceste motive, comunitatea academică tinde să folosească acest framework la scară largă.

2.4 Rețele Neuronale Convoluționale

„Rețelele Neuronale Convoluționale sunt un tip de învățare profundă pentru a procesa date ce au structură în formă de grilă, precum imaginile, ce este inspirată de organizarea cortexului vizual și este proiectată să învețe în mod automat și adaptabil ierarhii spațiale de caracteristici, de la tipare de nivel mic la cele de nivel mai mare. Rețelele Neuronale Convoluționale sunt un crez matematic ce este compus din trei tipuri de straturi (sau blocuri): convoluție, pooling și strat dens.”[7]

Convoluția este o operație matematică care, în domeniul Viziunii Artificiale și a Învățării profunde este folosită pentru a aplica filtre asupra imaginilor. În urma aplicării unui set de filtre, rezultatul este un ansamblu de hărți de caracteristici, compus din canale. Acest ansamblu se mai numește strat. Din punct de vedere matematic, acestea sunt reprezentate în formă de tensori, ce reprezintă o formă generalizată a unei matrici. Tensorii pot fi atât 0-dimensionali (un singur număr), cât și pluridimensionali.

2.4.1 Convoluții Multidimensionale și Terminologii

Un strat conține o multitudine de canale. Kernel-ul este o matrice de ponderi ce se înmulțește cu porțiuni ale stratului de intrare, valorile rezultante fiind însumate într-o singură valoare finală reprezentativă pentru porțiunea respectivă. Un filtru de convoluție reprezintă un ansamblu de kernel-uri stivuite. Pasul unei convoluții reprezintă din câte în câte puncte se aplică filtrele. Folosirea unui pas mai mare de 1 duce la reducerea exponențială a dimensionalității. O reprezentare a diferitelor tipuri de kerneluri este prezentată în figura 2.4.

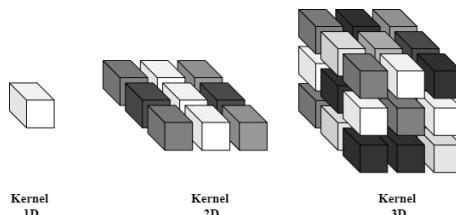

Figure 2.4: Kernel-uri de convolutie

Pentru aplicarea unei convoluții 2D, un kernel este aplicat fiecarui canal, în adâncimea stratului, iar rezultatele sunt adunate și agregate într-un nou canal. Numarul de kerneluri din filtru reprezintă numărul de canale pe care il va rezulta convoluția. Convoluții 2D pot deplasa filtrele doar pe înălțimea și lățimea stratului. Figura 2.5 prezintă o convoluție simplă, cu un kernel de 2×2 și 6 canale de ieșire. Convoluții 3D contin kernel-uri 3D, ce se aplică independent în adâncimea stratului de intrare. Astfel, convoluții 3D deplasează filtrele atât pe înălțimea și lățimea stratului, cât și pe adâncimea acestuia.

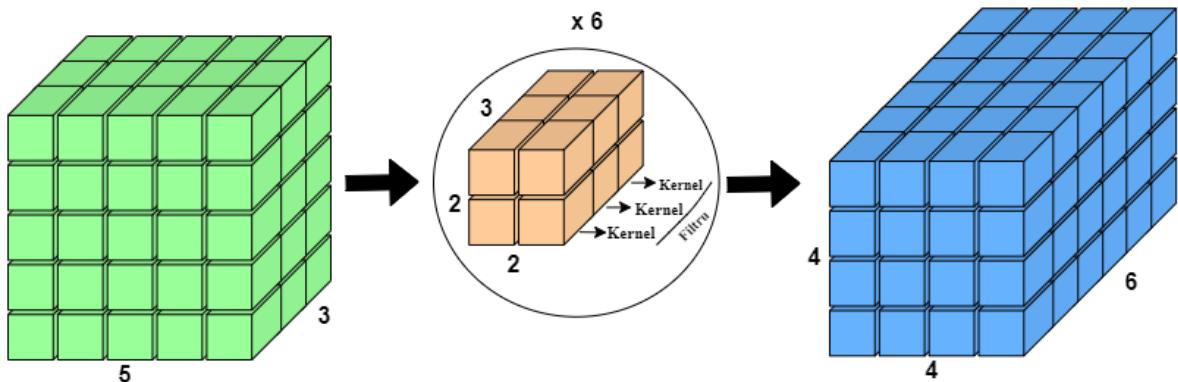

Figure 2.5: Convolutie 2D cu 6 canale de ieșire

Operatia opusa convoluției, din punct de vedere al dimensionalitatii, este convoluția transpusă. Daca o convoluție clasica are ca rezultat un strat cu dimensiuni egale sau mai mici decat cele ale stratului de intrare, convoluția transpusă are scopul de a mari dimensionalitate, prin adaugarea de padding sau prin dilatarea convoluțiilor.

In aceasta lucrare ne vom referi la reducerea sau creșterea dimensionalitatii drept downsampling, respectiv upsampling.

2.4.2 Convoluții separabile

Un alt concept folosit în diverse arhitecturi este eficientizarea operatiei de convoluție prin convoluții separabile[8]. Acestea împart procesul unei convoluții într-o convoluție depthwise, ce

doar reduce dimensiunile stratului de intrare, si alta pointwise, ce marestea numarul de canale. Rezultatul este un numar substantial redus de operatii. Un exemplu este prezentat in figura 2.6 drept alternativa la convolutia prezenta in figura 2.5.

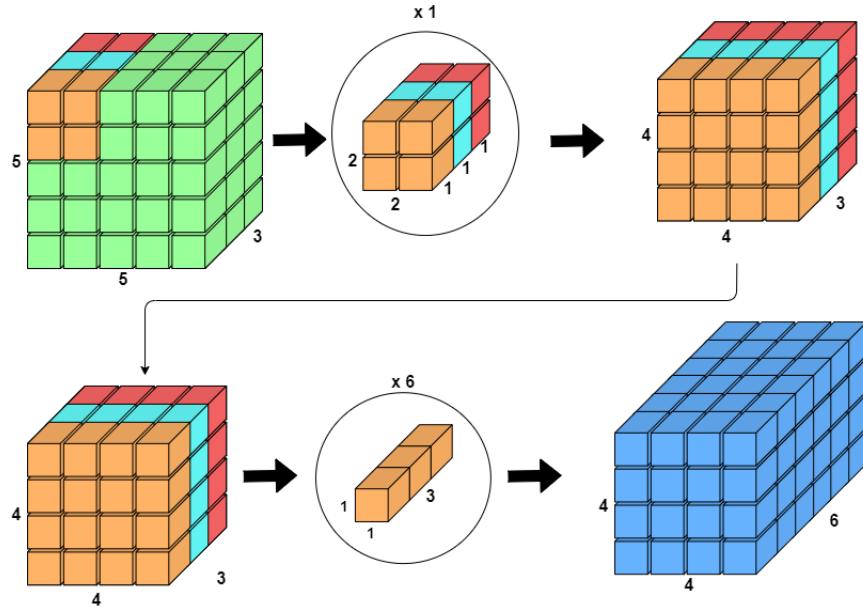

Figure 2.6: Convolutie separabila

In cazul din figura 2.5, pe stratul de intrare se aplica filtre de $2 \times 2 \times 3$, de 4×4 ori pentru a avea un singur strat de iesire. Se aplica de 6 ori pasii precedenti, dimensiunile rezultatului final fiind $4 \times 4 \times 3$. In total avem $2 * 2 * 3 * 4 * 4 * 6 = 1152$ de inmultiri.

Aplicand convolutia separabila prezentata in figura 2.6, pe stratul de intrare se folosesc 3 filtre de $2 \times 2 \times 1$, de 4×4 ori. Acest pas se numeste convolutie depthwise si se efectueaza o singura data. Numarul de operatii pentru aceasta tehnica este $3 * 2 * 2 * 1 * 4 * 4 = 192$ de inmultiri.

Rezultatului intermediar dupa convolutia depthwise ii este aplicata o convolutie pointwise, cu un filtru de $1 \times 1 \times 3$, de 4×4 ori. Acest pas este repetat de 6 ori. In total, convolutia pointwise prezinta $1 * 1 * 3 * 4 * 4 * 6 = 288$ de inmultiri. Astfel, convolutia separabila are in total $192 + 288 = 480$ de inmultiri fata de cele 1152 ale unei convolutii clasice. Aceasta diferența devine mai semnificativa la date de intrare mari.

Dezavantajul convolutilor separabile este reducerea numarului de ponderi din convolutie, posibil limitand capacitatea de invatare fata de o convolutie normala. Cu toate acestea, eficiența rezultata din convolutiile separabile compenseaza pentru potențialele aspecte negative.

2.4.3 Blocuri Reziduale

Un bloc rezidual clasic [9][10] este format dintr-o convolutie 2D cu kernel 1×1 ce reduce numarul de filtre, o a doua convolutie 2D cu kernel 3×3 ce nu reduce dimensionalitatea, urmat de o a treia convolutie 2D cu kernel 1×1 ce reduce numarul de filtre la cel initial, elementele iesirii ultimei convolutii fiind adunate cu elementele intrarii din prima convolutie. Aceasta conexiune dintre Input si Output se numeste skip connection si se poate aplica doar cand dimensiunile acestora sunt identice. Toate convolutiile au ReLU (descrisi in 2.5.2) ca functie de activare. Blocul rezidual este reprezentat in figura 2.7.

Acstea blocuri au fost create pentru a combate problema gradientilor cu valori foarte mici. Deoarece acest bloc nu adauga un nou nivel de abstractie, ci doar rafineaza informatia, stivuirea mai multor blocuri reziduale pot spori puterea computationala, astfel modelul reusind sa invete mai bine caracteristicile existente. Acest concept poate fi vazut ca si cum iesirea din aceasta structura poate fi influentata doar de caracteristicile intermediare, dar nu poate fi anulata de acestea. Denumirea „reziduala” provine din faptul ca iesirea din acest bloc este egala cu intrarea plus informatia reziduala captata.

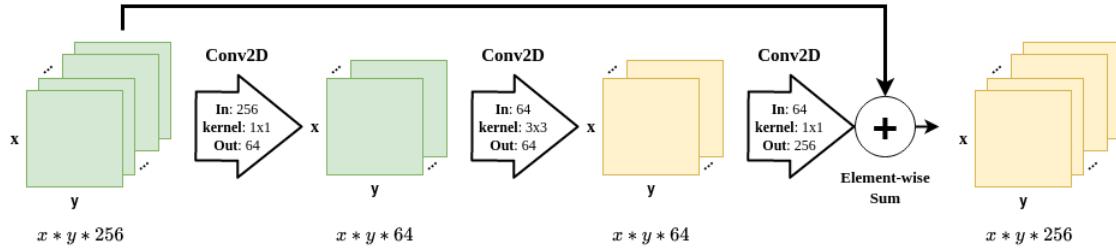

Figure 2.7: Bloc Rezidual

2.4.4 Blocuri Reziduale Inverse cu Linear Bottleneck

Introduse in [11], acestea au pornit de la premisa ca hartile de caracteristici pot fi codificate in straturi cu dimensiune redusa (cu mai putine canale) si ca activarile non-liniare (e.g. ReLU) provoaca pierderi de informatie, chiar daca au abilitatea de reprezentare a complexitatii datelor. In aceasta structura sunt folosite activari liniare $f(x) = x$ (functia identitate) si activari non-liniare ReLU6, ce sunt defapt activari ReLU cu limita superioara 6.

Acest bloc primeste ca input un tensor si aplica in prima faza o convolutie pointwise ce creste numarul de canale. Aesta are ca scop pregatirea tensorului pentru operatii non-liniare, ce necesita o crestere in dimensiunea tensorului. Dupa o activare ReLU6, este aplicata a doua convolutie: una depthwise cu kernel de 3×3 , urmata de o alta activare ReLU6, cu rolul de a filtra dimensiunile marite ale tensorului. A treia convolutie este una pointwise ce proiecteaza numarul mare de canale intr-o dimensiune redusa, egala cu cea a datelor de intrare.

Intrucat dupa a treia convolutie am revenit in spatiul redus din punct de vedere dimensional, aplicarea unei activari non-liniare ar cauza prea multa pierdere de informatii. In consecinta, se foloseste activarea liniara $f(x) = x$. Daca nu se doreste reducerea dimensiunilor principale ale hartilor de caracteristici (lungimea si latimea), este efectuat un skip connection dintre input si output. In caz contrar, nu este aplicata o asemenea conexiune. Structura acestui bloc este prezentata in figura 2.8.

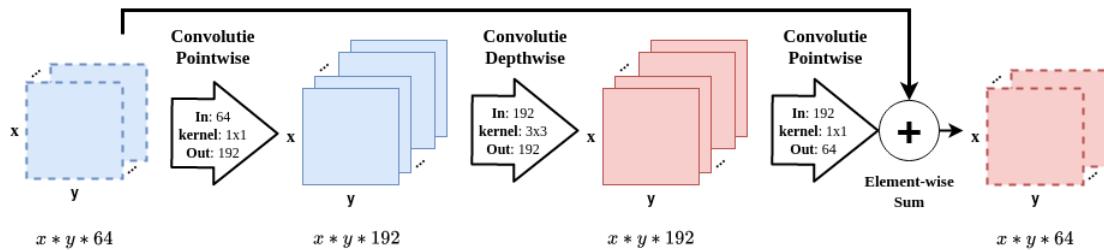

Figure 2.8: Block Rezidual Inversat cu Linear Bottleneck

2.4.5 Alte tipuri de straturi des folosite

Unul dintre cele mai comune straturi folosite pentru reducerea dimensionalitatii este stratul de pooling. Acesta aplica la randul lui un filtru de kernel-uri pe datele de intrare. In functie de tipul stratului de pooling, aceste kerneluri pot comasa datele de intrare dupa valorile medii, sau dupa valorile maxime.

O caracteristica ce poate fi asociata unei multimi de straturi este padding-ul, ce extinde dimensiunile acestora. Extinderea se poate realiza cu valori nule sau cu media valorilor vecine. Aplicarea padding-ului poate evita reducerea dimensionalitatii la operatii cu kernel.

Un alt strat des folosit in Retelele Neuronale Convolutionale este cel de Batch Normalization, ce are ca scop cresterea stabilitatii. Acesta este aplicat dupa functia de activare si functioneaza prin normalizarea valorilor de intrare x . Valorile normalize \hat{x} sunt obtinute prin scaderea mediei intrarilor si impartirea la deviatia standard a acestora. Normalizarea are efectul de a preveni situatiile in care o activare produce valori foarte mari sau foarte mici. Pentru a evita potențialele situații destabilizante ale acestei normalizari, se adauga doi parametrii antrenabili: $\gamma - (\text{gamma})$ pentru deviatia standard si $\beta - (\text{beta})$ pentru medie. Formula simplificata a stratului de Batch Normalization este:

$$y = \gamma * \hat{x} + \beta \quad (2.4.1)$$

Astfel, in cazul in care un optimizator trebuie sa denormalizeze valorile, se vor modifica doar acesti parametri. De asemenea, folosirea acestui strat anuleaza valorile de bias din stratul respectiv, acestea fiind echivalente cu β .

Un alt tip de straturi folosite sunt cele de regularizare. Acestea sunt definite de metoda de regularizare aleasa, si au rolul de a evita cazurile in care o retea memoreaza setul de date si nu poate generaliza pe date noi.

2.4.6 Backbone

Backbone-ul are rolul de a extrage caracteristicile dintr-o imagine si este structurat prin suprapunerea de straturi de convolutie, pooling si alte operatii. Acesta este de obicei folosit pentru transferul de cunoștințe, intrucât un backbone preantrenat să detecteze caracteristici generale poate îmbunătăți considerabil viteza de învățare a unei rețele. Printre cele mai populare arhitecturi se numără AlexNet, VGG și ResNet.

2.4.7 Arhitecturi folosite in Retele Neuronale Convolutionale

Primele arhitecturi folosite in domeniu aveau structura secventiala. Aparitia solutiilor moderne a adus o multitudine de variatii arhitecturale ce reusesc sa extraga informatia captata in imagini si sa detecteze caracteristici atat mai generale, cat si mai concrete.

Una dintre aceste structuri este Autoencoder-ul[12], format dintr-un Encoder, ce reduce dimensionalitatea input-ului si are rolul de a codifica o reprezentare a acestuia. A doua parte a acestei structuri este Decoderul, ce creeaza o reproducere cat mai fidela a input-ului bazata pe rezultatul Encoder-ului. Astfel, caracteristicile extrase isi pastreaza aceeasi dimensionalitate ca si imaginea originala. O variatii a acestuia este U-Net[13], ce adauga skip connections intre nivelele Encoder-ului si Decoder-ului, pentru a păstra caracteristici pierdute in procesul de reducere.

O alta arhitectura este Feature Pyramid Network[14], ce prezinta 2 structuri piramidale paralele. Un aspect important al acestei structuri este transmiterea caracteristicilor prin skip con-

nections intre nivele paralele ale piramidelor, cat si predictiile multi-level ce permit procesarea caracteristicilor la diferite nivele de complexitate.

2.4.8 Metode de Augmentare

Pentru ca o retea neuronala sa aiba o performanta semnificativa este nevoie de un set de date cat mai mare si divers, astfel permitand modelului produs sa generalizeze pe date noi. Cu toate acestea, nu toate seturile de date prezinta varietate, permitand utilizatorului sa aplice metode de augmentare pentru a spori diversitatea. Printre tehniciile de augmentare se numara:

1. Decuparea - se elimina mai multe randuri de pixeli. Decuparea poate fi centrata, laterală sau aleatorie.
2. Redimensionarea - modificarea dimensiunilor imaginii afectand marimea obiectelor prezente. Aceasta augmentare poate produce pierdere de informatii la comasarea pixelilor.
3. Variatia fundalului - pentru seturile de date cu fundalul monocrom si usor de izolat, se pot folosi game diferite de culori. Aceasta metoda de augmentare este folosita si pentru datele de intrare compozite, ce se formeaza in timpul executiei programului.
4. Bruijaj cromatic - modificarea luminozitatii, contrastului si saturatiei unei imagini
5. Inducerea de noise in imagine - este variatia aleatorie a culorii pixelilor unei imagini. Acest noise poate varia in functie de functia densitatii de probabilitate.
6. Normalizare - o imagine contine informatii ale pixelilor pe cele 3 canale RGB, cu valori intre 0-255. Normalizarea aduce acele valori intr-un interval potrivit retelei in cauza. In domeniul Retelelor Neuronale, normalizarea si standardizarea denota acelasi proces, termenii fiind folositi interschimbabil.
7. Rotatie - rotirea unei imagini cu un numar de grade variabil.
8. Flip - imaginea este intoarsa 180 de grade in jurul axei orizontale sau verticale.
9. Permutarea canalelor de culoare - se interschimba valorile canalelor de culoare RGB (rosu-verde-albastru)

2.5 Aspectele unei retele

Pentru a produce un model capabil de performante satisfacatoare, trebuie definit procesul de antrenare, cel de validare in timpul antrenarii, cat si procesul de testare si evaluare al performantei.

2.5.1 Hiperparametrii

In aplicatiile de Invatare Profunda, exista parametrii simpli, ce contin informatia invatata de retea. Acesti parametrii pot fi antrenabili si sunt reprezentati de ponderi, bias, gamma si beta (Batch Normalization), etc.

De asemenea, exista si hiperparametrii, ce definesc procesul de antrenare si sunt setati inaintea inceperii acestuia. Printre cei mai consacrati hiperparametrii se numara:

- Rata de invatare (lr) - aplicata in tehnica de optimizare aleasa.
- Functiile de Activare - guverneaza cum sunt procesate sau filtrate ponderile.
- Parametrii Optimizatorului - initializeaza si seteaza anumite limite in procesul de optimizare. Un optimizator are scopul de a micsora functia de cost.
- Marimea lotului ($batch_size$) - deoarece este ineficient si costisitor sa parcurgem intreg setul de date ca sa efectuam un pas de optimizare, acesta este divizat in loturi, asigurand o oarecare invatare a cazurilor neobisnuite care altfel nu ar fi avut niciun impact semnificativ.
- Numarul de epoci - o parcurgere a intregului set de date este definit ca o epoca. Retelele neuronale necesita multiple parcurgeri pentru a deveni eficiente.
- Parametrii arhitecturali - numarul de blocuri structurale folosite in arhitectura sau numarul de straturi ascunse

Procesul de alegere a valorilor optime se numeste Reglarea Hiperparametrilor. In mod normal acestia sunt alesi arbitrar, sau determinati empiric. Cu toate acestea, in ultimii ani au aparut metode de automatizare a acestui procesului de reglare hiperparametrica, precum AutoML[15]. Aceste metode reprezinta o solutie accesibila pentru antrenarea si lansarea in productie a aplicatiilor cu retele neuronale, dar prezinta limitari in domeniul academic, ce are ca scop depasirea solutiilor State-of-the-Art.

2.5.2 Functii de Activare

Functia de activare reprezinta o ecuatie matematica ce filtreaza valorile de intrare. Din punct de vedere matematic, pentru aplicarea algoritmului Gradient Descent, acestea sunt de preferat sa fie differentiabile pe tot domeniul de valori. Printre cele mai reprezentative functii de activare se numara:

1. Sigmoid - folosita in general pentru clasificarea binara, intrucat rezultatul acestei functii are valori intre 0 si 1. Reprezinta un caz particular al functiei Softmax. Pentru ambele functii, componentele au suma 1.

$$\text{Sigmoid}(x) = \frac{1}{1 + e^{-x}} \quad (2.5.1)$$

$$\text{Softmax}(x_i) = \frac{e^{x_i}}{\sum_{j=1}^N e^{x_j}} \quad (2.5.2)$$

2. ReLU (Rectified Linear Unit) - introdus in solutiile de invatare profunda de [16], a devenit cea mai populara functie de activare, prin rezolvarea partiala a problemei disparitiei gradientului si rapiditatii computationale. Aceasta functie este differentiabila in toate punctele exceptand $x = 0$, intrucat o derivata are valoarea 1 iar cealalta are valoarea 0. Pentru a evita posibile complicatii, in general este convenit ca derivata in $x = 0$ este cea de pe a doua ramura. Exista variatii de ReLU in care sunt impuse limite superioare (e.g. ReLU6).

$$\text{ReLU}(x) = \begin{cases} x, & x > 0 \\ 0, & \text{otherwise} \end{cases} \quad (2.5.3)$$

3. Leaky-ReLU (Leaky Rectified Linear Unit) - introdus de [17], aduce o solutie la problemele in care activarile ReLU „mor”, adica tind spre 0. Acest lucru se realizeaza prin tratarea valorilor negative cu o pondere mica, valori ce in mod normal nu ar fi tratate de ReLU.

$$\text{LeakyReLU}(x) = \begin{cases} x, & x > 0 \\ 0.01x, & \text{otherwise} \end{cases} \quad (2.5.4)$$

4. ELU (Exponential Linear Unit) - introdus de [18] si spre deosebire de activarile precedente, aceasta functie realizeaza mai bine tranzitia de la valori pozitive la valori negative, adaugand un hiperparametru α , cu valoarea de baza 1.

$$\text{ELU}(x) = \begin{cases} x, & x > 0 \\ \alpha(e^x - 1), & \text{otherwise} \end{cases} \quad (2.5.5)$$

5. Swish - creata de [19], trateaza intr-o maniera mai buna problemele ce apar in ReLU, diferentiandu-se de celelalte activari prin faptul ca functia este differentiabila in toate punctele si nu este monotonă, avand limita inferioara in punctul de inflexiune al functiei. De asemenea, functia nu este limitata superior si prezinta un parametru β , ce poate fi constant sau antrenabil. Cand β este 0, functia devine liniara, iar cand acesta tinde spre ∞ , functia devine ReLU. Valoarea de baza al lui β este 1.

$$\text{Swish}(x) = x * \text{Sigmoid}(\beta x) \quad (2.5.6)$$

6. Mish - descrisa de [20] si inspirata de [19], aceasta functie incercă sa rezolve aceleasi probleme dar reușeste sa evite mai eficient saturarea functiei in valorile negative, problema existenta in functiile prezentate. De asemenea, este differentiabila in toate punctele. Fiind relativ recent descoperita, analize comparative sunt realizate si in prezent.

$$\text{Mish}(x) = x * \tanh(\ln(1 + e^x)) \quad (2.5.7)$$

Ecuatiile enunțate mai sus sunt reprezentate vizual in figurile 2.9, 2.10 si 2.11.

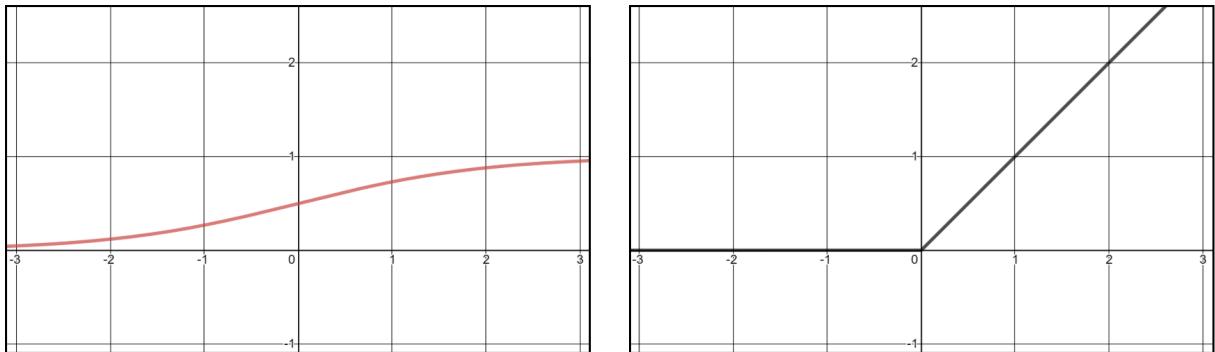

Figure 2.9: Sigmoid (stanga) si ReLU(dreapta)

2.5.3 Functii de Cost

In domeniul Invatarii Profunde, functiile de cost sunt folosite in procesul de optimizare pentru a calcula eroarea modelului, fapt pentru care valoarea acestora este referita drept „eroarea modelului”. Cea folosita in aceasta lucrare se numeste Cross-Entropie Binara Voxel-Unitara.

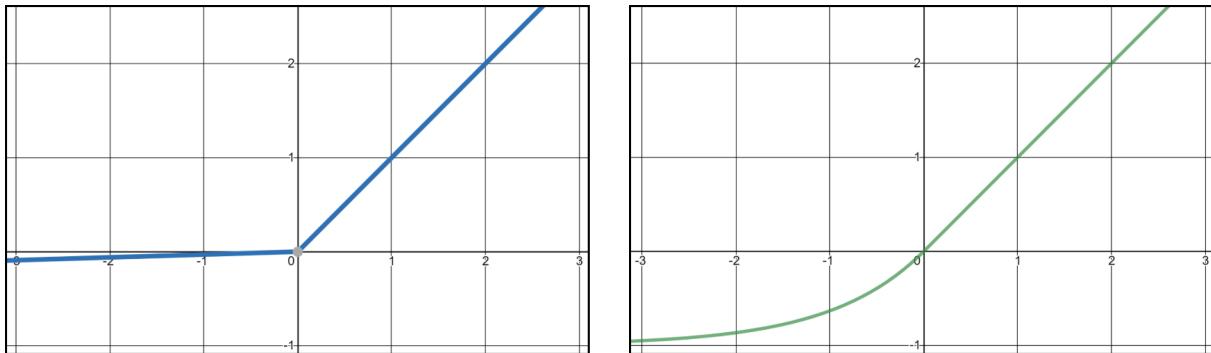

Figure 2.10: Leaky-ReLU (stanga) si ELU(dreapta)

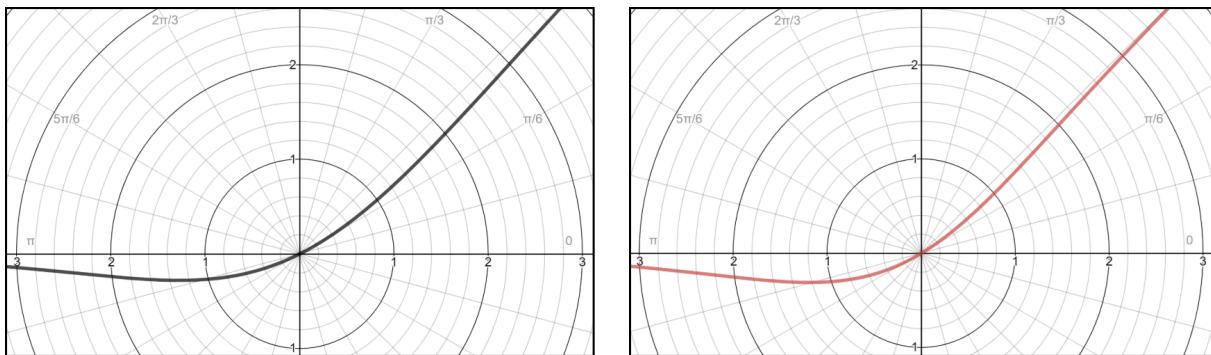

Figure 2.11: Swish (stanga) si Mish(dreapta)

Un voxel reprezinta cea mai minuscula unitate ce poate fi recunoscuta intr-un sistem, echivalentul tridimensional al unui pixel.

Considerand o pozitie in spatiul 3D cu un volum echivalent unui voxel, avem doua evenimente posibile: exista sau nu exista un voxel in pozitia respectiva. Mai departe, definim ocupanta drept probabilitatea unei pozitii de a fi ocupata cu un voxel. Avand un set de valori probabilistice pentru ocupante, un set de evenimente si ambele seturi pentru toate punctele din spatiul 3D existent, Cross-Entropia denota cat este de probabil ca acele evenimente sa se intample bazandu-se pe probabilitatea evenimentelor. Daca este foarte probabil, avem o Cross-Entropie mica. In caz contrar, Cross-Entropia este mare. Formula pentru Costul Cross-Entropic Binar Voxel-Unitar este:

$$L = -\frac{1}{N} \sum_{k=1}^N ((1 - gt_k) \ln(1 - o_k) + gt_k \ln(o_k)) \quad (2.5.8)$$

unde N este numarul de voxeli din volumul real, o_k reprezinta ocupanta pentru pozitia k iar gt_k este valoarea reala pentru pozitia k . Din cauza naturii binare a lui gt_k , termenul din interiorul sumei poate fi $\ln(1 - o_k)$ sau $\ln(o_k)$. In consecinta, putem defini Cross-Entropia din punct de vedere matematic drept negativul sumei logaritmilor naturali ale probabilitatilor aferente evenimentelor reale.

2.5.4 Metrici

In scopul reconstruciei 3D a obiectelor cu voxeli, metrika uzuala este 3D-Intersection-over-Union, sau 3D-IoU. Formula acesteia este:

$$3D\text{IoU} = \frac{V_{reconstruit} \cap V_{real}}{V_{reconstruit} \cup V_{real}} \quad (2.5.9)$$

unde $V_{reconstruit}$ si V_{real} este volumul prezis de retea, respectiv volumul real pentru obiect. Un exemplu poate fi observat in figura 2.12.

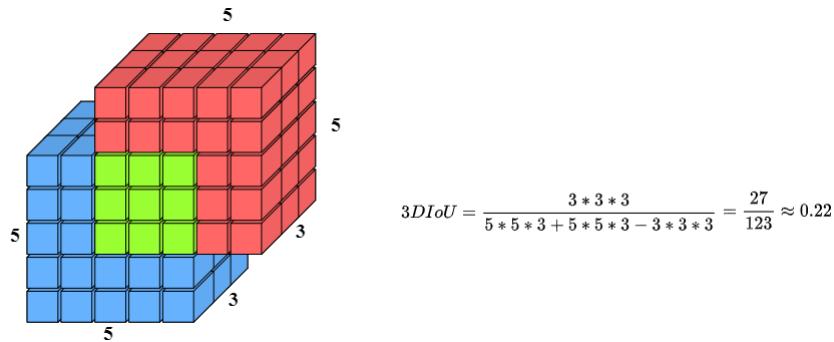

Figure 2.12: Exemplu de 3D-IoU a 2 cuburi de $5 \times 5 \times 3$

2.6 Optimizatori Moderni

In domeniul Invatarii Profunde, optimizatorul este algoritmul ce actualizeaza parametrii antrenabili ai unei retele neuronale, cu scopul de a ajunge in minimul global al functiei de cost. Alegerea optimizatorului si ajustarea hiperparametrilor acestuia este un aspect foarte important, intrucat este dorita trecerea peste punctele de minim local ale functiei, cat si o convergenta cat mai rapida la valoarea dorita.

2.6.1 Cele 3 variatii ale Gradient Descent

Concretizata in domeniul Invatarii Automate de [21], Stochastic Gradiend Descent, sau SGD, este o aproximare stohastica a metodei de optimizare Gradient Descent. Pentru fiecare exemplu din setul de date, SGD calculeaza gradientul erorii si actualizeaza ponderile. Aspectul stochastic provine din faptul ca aceasta metoda estimeaza valoarea gradientului in functie de exemple aleatorii ale setului de date.

Batch Gradient Descent se diferențiază de SGD prin faptul că eroarea este calculată pentru fiecare exemplu din setul de date, dar ponderile sunt actualizate abia după ce toate datele au fost iterate.

O alta variație a algoritmului de Gradient Descent este Mini-batch Gradient Descent. Deoarece calcularea gradientelor pentru fiecare exemplu poate fi costisitor din punct de vedere computational, dar în același timp memorarea gradientelor pentru întreg setul de date poate fi costisitor din punct de vedere al resurselor de stocare, Mini-batch Gradient Descent împarte setul de date în mai multe loturi, calculează eroarea modelului pentru fiecare lot și actualizează ponderile aferente. Aplicarea pasului de Gradiend Descent este descris în capitolul 2.3.1.

2.6.2 Momentum

Momentum[22] reprezintă o imbunatatire a algoritmului de Gradient Descent, ce ia în considerare gradientii precedenți și decide nivelul de contribuție al acestora cât și al gradientului

actual, folosind un parametru β - factorul de descompunere exponentiala. Cu ajutorul acestui parametru se poate spune ca o medie locala exponentiala ponderata a gradientilor este calculata pentru actualizarea ponderilor modelului. Algoritmul este prezentat in 2.1.

Algoritm 2.1 Actualizarea ponderilor folosind Gradient Descent cu Momentum

pentru iteratia k :

calculeaza gradientii $\nabla E_k(\omega)$ si $\nabla E_k(b)$ al lotului k
calculeaza mediile locale $\Delta\omega$ si Δb :

$$\begin{aligned}\Delta\omega &\leftarrow \beta\Delta\omega + (1 - \beta)\nabla E_k(\omega) \\ \Delta b &\leftarrow \beta\Delta b + (1 - \beta)\nabla E_k(b)\end{aligned}$$

actualizeaza ponderile ω^* si b^* :

$$\begin{aligned}\omega^* &\leftarrow \omega - \alpha\Delta\omega \\ b^* &\leftarrow b - \alpha\Delta b\end{aligned}$$

sfarsit pentru

2.6.3 RMSProp

Acronim pentru Root Mean Square Propagation, RMSProp[24] imparte rata de invatare cu media locala a magnitudinilor gradientilor precedenti pentru ponderea in cauza. Se foloseste termenul γ ca factor de uitare si ϵ drept scalar pentru prevenirea impartirii cu 0, operatiile efectuandu-se element-wise. Algoritmul este prezentat in 2.2.

Algoritm 2.2 Actualizarea ponderilor cu optimizatorul RMSProp

pentru iteratia k :

calculeaza gradientii $\nabla E_k(\omega)$ si $\nabla E_k(b)$ al lotului k
calculeaza mediile locale ale magnitudinii gradientilor $\Theta\omega$ si Θb :

$$\begin{aligned}\Theta\omega &\leftarrow \gamma\Theta\omega + (1 - \gamma)(\nabla E_k(\omega))^2 \\ \Theta b &\leftarrow \gamma\Theta b + (1 - \gamma)(\nabla E_k(b))^2\end{aligned}$$

actualizeaza ponderile ω^* si b^* :

$$\begin{aligned}\omega^* &\leftarrow \omega - \alpha \frac{\nabla E_k(\omega)}{\sqrt{\Theta\omega + \epsilon}} \\ b^* &\leftarrow b - \alpha \frac{\nabla E_k(b)}{\sqrt{\Theta b + \epsilon}}\end{aligned}$$

sfarsit pentru

2.6.4 Adam

Adaptive Moment Estimation, denumit si Adam, reprezinta aplicarea algoritmilor Momentum si RMSProp pe Gradient Descent. De asemenea, Adam efectueaza corectie de bias, ce are rolul de a atenua erorile in pasii incipienti antrenarii. Se pastreaza sintaxa prezentata mai sus. Algoritmul este prezentat in 2.3.

Algoritm 2.3 Actualizarea ponderilor cu optimizatorul Adam

pentru iteratia k :

calculeaza gradientii $\nabla E_k(\omega)$ si $\nabla E_k(b)$ al lotului k
calculeaza $\Delta\omega, \Delta b, \Theta\omega$ si Θb :

$$\begin{aligned}\Delta\omega &\leftarrow \beta\Delta\omega + (1 - \beta)\nabla E_k(\omega) \\ \Delta b &\leftarrow \beta\Delta b + (1 - \beta)\nabla E_k(b) \\ \Theta\omega &\leftarrow \gamma\Theta\omega + (1 - \gamma)(\nabla E_k(\omega))^2 \\ \Theta b &\leftarrow \gamma\Theta b + (1 - \gamma)(\nabla E_k(b))^2\end{aligned}$$

efectueaza corectie de bias:

$$\begin{aligned}\Delta\omega^{correct} &\leftarrow \frac{\Delta\omega}{1 - \beta^k} \\ \Delta b^{correct} &\leftarrow \frac{\Delta b}{1 - \beta^k} \\ \Theta\omega^{correct} &\leftarrow \frac{\Theta\omega}{1 - \gamma^k} \\ \Theta b^{correct} &\leftarrow \frac{\Theta b}{1 - \gamma^k}\end{aligned}$$

actualizeaza ponderile ω^* si b^* :

$$\begin{aligned}\omega^* &\leftarrow \omega - \alpha \frac{\Delta\omega^{correct}}{\sqrt{\Theta\omega^{correct} + \epsilon}} \\ b^* &\leftarrow b - \alpha \frac{\Delta b^{correct}}{\sqrt{\Theta b^{correct} + \epsilon}}\end{aligned}$$

sfarsit pentru

returneaza parametrii ω^*, b^*

2.6.5 Rectified-Adam

O versiune imbunatatita fata de optimizatorul Adam, RAdam[26] aduce un grad de adaptabilitate ratei de invatare α . In retelele neuronale, exista riscul ca optimizatorul sa conveargă catre minime locale, demers ce poate aparea inca de la inceputul antrenarii si rezulta intr-o varianță crescută. De aceea, autori au descris o perioada de „incalzire” la inceputul antrenarii pentru rate de invatare, in care aceasta are valori scazute.

Calculand valoarea maxima ρ_∞ si valoarea la o iteratie ρ_k a mediei locale exponentiale ponderata si corectata, cu formulele 2.6.1 si 2.6.2, se defineste termenul de rectificare r_k pentru iteratia k cu formula 2.6.3.

$$\rho_\infty = \frac{2}{1 - \beta} - 1 \quad (2.6.1)$$

$$\rho_k = \rho_\infty - \frac{2k\beta^k}{1 - \beta^k} \quad (2.6.2)$$

$$r_k = \sqrt{\frac{(\rho_k - 4)(\rho_k - 2)\rho_\infty}{(\rho_\infty - 4)(\rho_\infty - 2)\rho_k}} \quad (2.6.3)$$

Termenul de rectificare se aplică pasilor de actualizare al ponderilor pana cand $\rho_k \leq 4$ se adeverste. Valoarea 4 a fost aleasa empiric. Este de mentionat cazul in care daca $\rho_\infty \leq 4$ si $\beta \leq 0.6$, RAdam degenera in algoritmul SGD cu Momentum.

2.6.6 Lookahead

Creat relativ recent, Lookahead[27] se diferențiază de celelalte optimizatoare prezentate. În primul rând, acesta dispune de două tipuri de ponderi: ponderi incete ϕ și ponderi rapide θ . Având un punct de pornire ϕ_t memorat, algoritmul efectuează k pasi cu o variație a SGD. Acești pasi se consideră ca se aplică pe ponderi rapide. Dupa cei k pasi, funcția de cost ajunge într-un punct θ_k . Având ϕ_t , se efectuează un pas în direcția θ_k , cu o pondere aleasă arbitrar α . În alte cuvinte, algoritmul „se uita în fata”, aplicand SGD, după care efectuează un pas parțial în direcția rezultată. Algoritmul este prezentat în 2.4, iar reprezentarea vizuală în figura 2.13.

Algoritm 2.4 Actualizarea ponderilor cu optimizatorul Lookahead

```

initializa parametrii  $\phi_0$ ,  $k$  și  $\alpha$ 
functia de cost  $L$ , optimizatorul  $A$ 
pentru pasii  $t = 1, 2, \dots$ :
    sincronizeaza parametrii  $\theta_{t,0} \leftarrow \phi_{t-1}$ 
    pentru pasii  $i = 1, 2, \dots$ :
        alege lotul  $d$ 
        actualizeaza ponderile rapide  $\theta_{t,i} \leftarrow$ 
             $\theta_{t,i-1} + A(L, \theta_{t,i-1}, d)$ 
    sfarsit pentru
    actualizeaza ponderile incete  $\phi_t \leftarrow \phi_{t-1} + \alpha(\theta_{t,k} - \phi_{t-1})$ 
sfarsit pentru

```

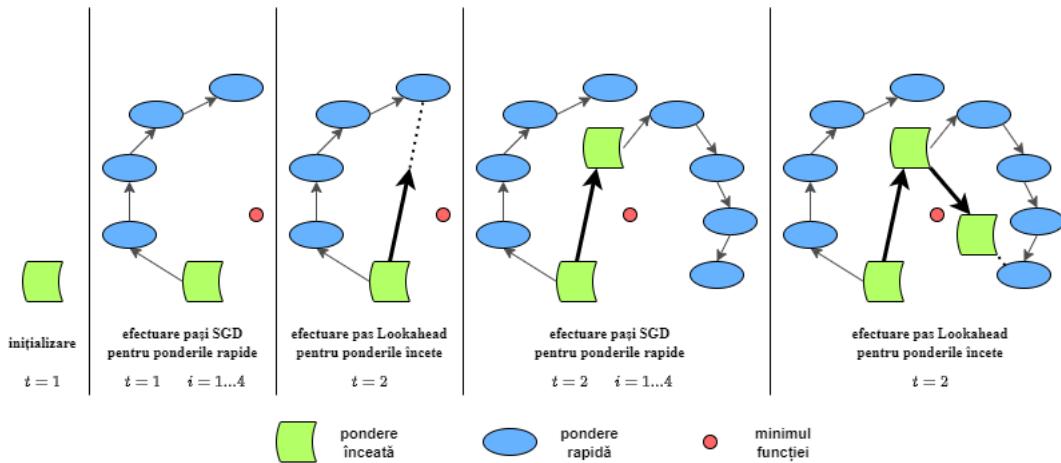

Figure 2.13: Efectuarea a 2 pasi cu optimizatorul Lookahead

2.6.7 Ranger

Ranger[28] este o variatiune a optimizatorului Lookahead ce foloseste Rectified-Adam in loc de SGD. Aceasta combinatie este considerata complementara, intrucat RAdam prezinta imbunatatiri in starile incipiente ale procesului de antrenare, introducand o „incalzire” a gradientilor, iar Lookahead aduce in acest ansamblu stabilitatea antrenarii in stadiu avansat.

2.7 Problemele Retezelor Neuronale si Solutii

Avand un numar substantial de parametrii si variabile ce trebuie ajustate, este aproape imposibil de a prevedea tipurile de probleme ce apar in timpul antrenarii unei retele neuronale.

De la probleme nou descoperite, unde comunitatea academică realizează studii sustinute de modele euristică de cercetare, la cele clasic întâlnite în experimentele domeniului, unde este urmat un model cantitativ de cercetare, cert este că încă există loc pentru îmbunătățiri.

2.7.1 Varianță și Bias

În antrenarea unui model, varianta reprezintă cat de mult poate varia o predicție pentru o instanță de intrare nemaivazută. Dacă avem o varianta mare, înseamnă că modelul a învățat prea bine setul de date din timpul antrenării și nu poate generaliza pentru date noi. Aceasta consecință se numește overfitting, și se manifestă printr-o eroare mică în datele de antrenare dar cu o eroare mare în datele de test.

Bias-ul pe de altă parte reprezintă gradul de simplicitate pe care îl aplică modelul în predicțiile sale. În cazul unui bias mare, modelul realizează multe presupuneri despre rezultatul dorit, ignorând caracteristicile prezente în setul de date, astfel simplificând prea mult soluția și nerăsuind să o concretizeze. Aceasta consecință se numește underfitting, și se manifestă printr-o eroare mare atât pentru datele de antrenare, cât și cele de test.

Se concluzionează că soluția optimă prezintă atât o varianta cât și un bias scăzut. Deoarece este dificilă identificarea cauzei underfitting-ului, soluțiile adoptate caută să evite complet cazul acesta și propun modele ce sunt predispuse overfitting-ului. Astfel, scopul devine îmbunătățirea abilității de generalizare a modelului.

Problema de overfitting apare în mod normal tarziu în procesul de antrenare. Pentru a fi detectată și evitată aceasta problema, este o practică bună să se păstreze un istoric al erorii din timpul antrenării cât și în timpul testării. O soluție simplă se numește early-stopping, ce detectează dacă modelul începe să prezinte overfitting și oprește întreg procesul de antrenare. Deoarece minimele locale existente pot da impresia unui minim global, această soluție nu este optimă și trebuie ajustată pentru fiecare problema.

2.7.2 Regularizare

Există două soluții pentru combaterea problemei de overfitting: imbogătirea setului de date sau aplicarea metodelor de regularizare. Astfel, regularizarea poate fi definită drept o tehnică de a îmbunătăți abilitatea unui model de a generaliza.

2.7.2.1 Dropout

Una dintre cele mai folosite metode de regularizare este Dropout[29], reprezentată în figura 2.14. Aceasta metoda introduce pentru fiecare neuron din straturile ascunse probabilitatea ca acesta să fie anulat în timpul unui ciclu de antrenare. La prima vedere, acest procedeu pare contraintuitiv, întrucât o arhitectură mai complexă crește capacitatea de învățare a rețelei. Cu toate acestea, există cazuri în care la nivelul unui strat unii neuroni domină impactul pe care îl au în calcularea predicțiilor, rezultând că ceilalți neuroni să nu poată învăța caracteristicile mai subtile. Prin eliminarea neuroniilor dominanti în unele cicluri de antrenare se permite dezvoltarea partilor ramase, astfel rezultând un model ce generalizează mai bine.

Regularizarea Dropout se folosește la straturile dense. În cazul imaginilor, informația este continuă în regiuni, nu în puncte individuale. Aplicarea acestei metode va anula aleator puncte

din imagine, dar nu va elimina caracteristici in totalitate. Batch Normalization prezinta aceiasi un efect asemanator de regularizare cu Dropout, fapt pentru care este deseori folosit ca alternativa.

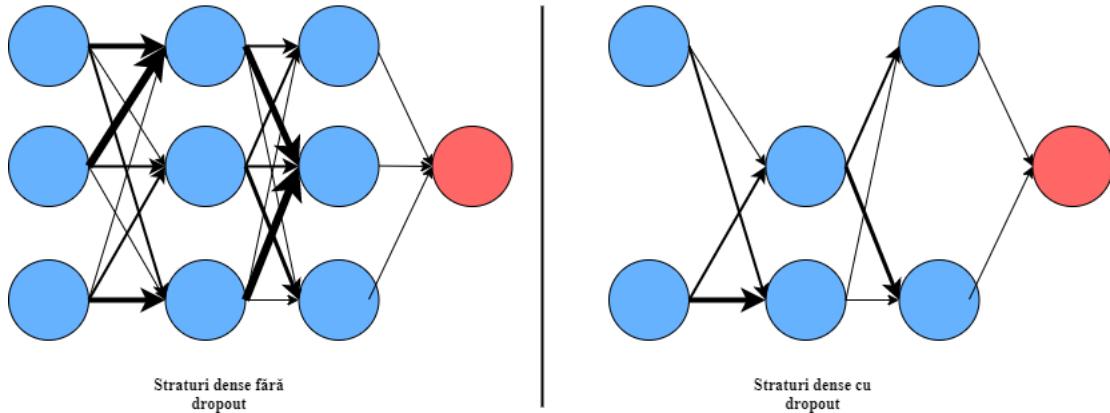

Figure 2.14: Aplicare dropout pe doua straturi dense

2.7.2.2 Regularizare L2

O alta metoda des folosita este regularizarea L2, ce penalizeaza ponderile mari in calculul valorii functiei de cost, adunand suma patratelor ponderilor inmultita cu termenul de regularizare λ . De exemplu, avand ponderile $W = (w_1, w_2, \dots, w_m)$ si formula de cost Cross-Entropie Binara 2.3.2, ne rezulta:

$$E = -\frac{1}{n} \sum_{k=1}^n ((1 - y_k) \ln(1 - \hat{y}_k) + y_k \ln(\hat{y}_k)) + \lambda(w_1^2 + w_2^2 + \dots + w_m^2)$$

2.7.2.3 DropBlock

Creat pentru Retelele Convolutionale, DropBlock[30] anuleaza intregi regiuni dintr-o harta de caracteristici. Aplicarea acestei metoda are doi hiperparametrii:

- *block_size* - marimea laturii patratului regiunii anulate
- *drop_prob* - probabilitatea ca un punct sa fie ales pentru anulare

Avand o harta de caracteristici, se iau in considerare partile „activate” din aceasta, adica regiunile cu informatie relevanta. Pe punctele continute in aceasta regiune importanta se aplica o distributie Bernoulli cu probabilitatea γ . Deoarece doar punctele cu informatie vor fi alese, se foloseste termenul γ pentru a balansa lipsa alegerei punctelor neimportante. Acest termen are formula:

$$\gamma = \frac{\text{drop_prob}}{\text{block_size}^2} \frac{\text{feat_size}^2}{(\text{feat_size} - \text{block_size} + 1)^2} \quad (2.7.1)$$

Tehnica este exemplificata in figura 2.15.

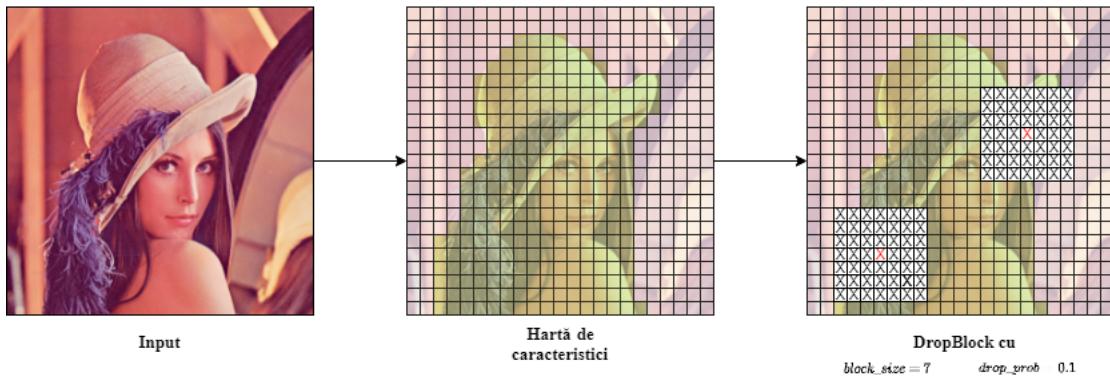

Figure 2.15: Regularizare DropBlock

2.7.3 Problema „dying ReLU”

In domeniul retelelor neuronale, saturatia este un termen ce descrie „tendinta orizontala” a unei functii. Cu cat o functie se apropi de valoarea la care converge, se poate spune ca functia isi pierde din puterea de antrenare pe care o poseda. Din aceste motive, lipsa limitei superioare a unei functii este o calitate dorita, intrucat problema saturatiei este inexistentă.

In cazul limitelor inferioare, se considera ca este contraintuitiv sa se aloce resurse pentru valori mari negative, ce sunt irelevante, intrucat reteaua trebuie sa detecteze doar caracteristicile ce determina rezultatul dorit, nu si cele incidental prezente. Existenta unei limite inferioare reduce din problema de overfitting, deci avand un efect regularizator. Este de mentionat faptul ca unele date pot fi procesate ca fiind irelevante devreme in procesul de antrenare, dar sa prezinte relevanta mai tarziu. Acest fapt justifica existenta tratarii valorilor negative in functiile moderne.

Se poate observa de ce ReLU este cea mai folosita functie de activare in interiorul retelelor neuronale: aceasta prezinta cel mai rapid timp de executie si nu are limita superioara. Deavantajul major este faptul ca functia ReLU este complet saturata in domeniul negativ de valori. Acest detaliu duce la problema numita „dying ReLU”. In alte cuvinte, valori ce sunt categorisite negative in stadiile incipiente ale procesului de invatare vor avea valoarea 0. Daca derivata pan-tei lui ReLU ajunge sa fie 0, intreg gradientul se va inmulti cu 0 si va nul, deci nu se va invata absolut nimic. In consecinta, odata ce un neuron cu activare ReLU „moare”, acesta va ramane asa intotdeauna, intrucat derivata va fi 0 si neuronul nu va putea niciodata sa revină la viață, lucru ce va cauza si limitarea puterii de invatare a neuronilor posteriori acestuia.

O rata de invatare prea mare poate duce la moartea prematura a neuronilor cu activare ReLU. Empiric, a fost dovedit ca pana la 40% din neuronii cu activare ReLU dintr-o retea pot suferi de aceasta problema, afectand puternic limitele de invatare ale retelei.

O solutie existenta este tratarea valorilor negative, fapt ce face ca derivata sa nu mai fie 0 si in consecinta un neuron cu activare ReLU ce a ajuns la valoarea 0 isi poate reveni in procesul de invatare. Aceasta solutie a fost intai adoptata de functii precum Leaky-ReLU si ELU, si a fost imbunatatita de functii precum Swish si Mish.

Chapter 3

Detalii de Implementare

Problema reconstrucției 3D a obiectelor din poze RGB prezintă aspecte ce nu pot fi rezolvate de metodele clasice existente[31], unde poziția pixelilor este triangulată. Unul dintre cele mai întâlnite aspecte este reconstrucția regiunilor ocluzate. Metodele de reconstrucție folosesc de 3 tipuri de volume: ansamblu mesh, ansamblu de puncte și ansamblu de voxeluri.

In reprezentarea voxelizata exista 3 variatii des folosite:

1. Grila ocupationala binara - un voxel este setat pe valoarea 1 daca face parte dintr-un obiect de interes, altfel este setat pe valoarea 0
2. Grila ocupationala probabilistica - in aceasta reprezentare fiecare voxel are o probabilitate de apartenenta la obiectul de interes
3. Signed Distance Function sau SDF - in fiecare voxel este codata distanta pana la cel mai apropiat punct de pe suprafata. O valoare negativa denota pozitia in interiorul obiectului iar una pozitiva pozitia pe suprafata.

Solutia implementata se numeste YOVO: You Only Voxelize Once 3.1, denumire motivata de faptul ca aceasta trateaza doar reconstrucția dintr-o singura imagine a obiectelor, oferind o reconstrucție volumetrica voxelizata, atingand rezultate State-of-the-Art pe setul de date Data3DR2N2. Pentru a trece peste aspectele unde metodele clasice prezinta dificultate, YOVO se foloseste de puterea si eficienta Retelelor Neuronale Convolutionale adanci, reusind sa invete caracteristici ascunse ale obiectului din imaginea de intrare pe baza informatiei existente despre obiecte din aceeasi clasa.

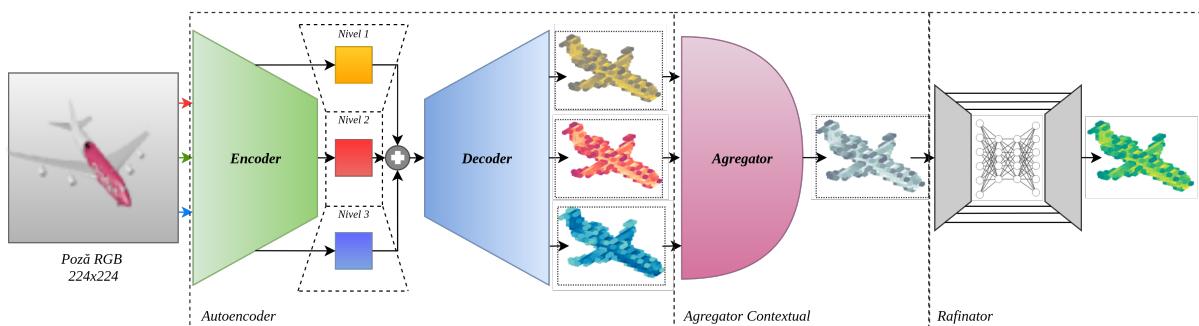

Figure 3.1: Arhitectura YOVO

Domeniul reconstrucției 3D a obiectelor prin invatare profunda este inca in stare incipienta, solutiile existente folosind in mod intensiv resurse in procesul de antrenare. Exista si metode de

reconstructie cu rezolutie mare[32], in care grila de voxeli are dimensiunea 128^3 . Aceasta performanta este realizata prin expansiunea retelei, dar prezentand costuri de memorie foarte mari, cresterea acestor costuri fiind cubuice. Din acest motiv, multe dintre solutiile de reconstructie a obiectelor este realizata la o scara mai mica, intr-un spatiu de 32^3 . YOVO produce volume in acest spatiu, realizand tranzitia de la o grila ocupationala probabilistica la una binara aplicand un threshold, intreg procesul avand o performanta ce se aproprie de domeniul reconstrutiei in timp real.

Inovatia solutiei prezenta in YOVO este extragerea multi-level eficientizata a caracteristicilor imaginii de intrare, extragand mai exact 3 seturi de caracteristici, fiecare captand aspecte mai mult sau mai putin generale ale obiectului prezent. De asemenea, unul dintre motivele pentru care aceasta solutie atinge noi performante State-of-the-Art este filtrarea informatiei in retea, ansamblul de functii de activare Mish si ELU fiind folosite complementar cu rolul modulelor in care sunt prezente. Aditional, aplicarea metodei de optimizare LookAhead cu Rectified Adam configurata cu hiperparametrii adaptabili, impreuna cu regularizare DropBlock, asigura o oarecare imunitate la overfitting si extinde limitele arhitecturii.

3.1 Arhitectura

Arhitectura retelei YOVO este compusa din 4 componente. Pipeline-ul este urmatorul: se extrag multiple seturi de caracteristici, se reconstruiesc fiecare set intr-un volum diferit, aceste volume sunt aggregate, volumul rezultat este rafinat de un U-Net tridimensional.

Structura detaliata este prezentata in figura 3.2.

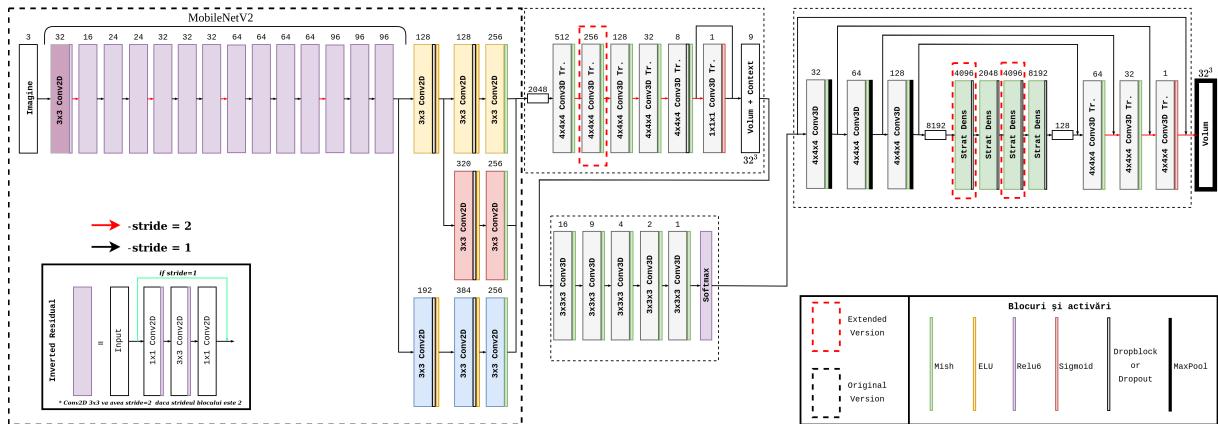

Figure 3.2: Arhitectura detaliata YOVO

Sunt propuse doua variante aditionale ale arhitecturii YOVO:

1. YOVO-s - nu prezinta Rafinator pentru a creste timpul de inferenta, dar prezinta un nivel aditional de abstractie la Decodor
2. YOVO-e - prezinta operatii aditionale in Decoder cat si in Rafinator

3.1.1 Autoencoder

Rolul unui autoencoder este de a transforma un input intr-o reprezentare diferita, un ansamblu 3D. Aceasta structura are doua componente:

1. un Encoder ce interpreteaza datele de intrare si le structureaza multiple seturi de harti de caracteristici
2. un Decoder ce reconstruieste rezultatul dorit pe baza informatiei abstracte prezente in multiplele seturi rezultate din Encoder

3.1.1.1 Encoder

In solutia propusa, caracteristicile sunt intai extrase de un backbone format din primele 14 blocuri 3.3 ale arhitecturii MobileNetV2[11]. Prezenta blocurilor reziduale inversate asigura extragerea de caracteristici complexe intr-un numar mai mic de canale, proces eficientizat de convolutiile separabile. De asemenea, aplicarea straturilor de Batch Normalization au efect regularizator. Setul de caracteristici extras de backbone are dimensiunile (14, 14, 96).

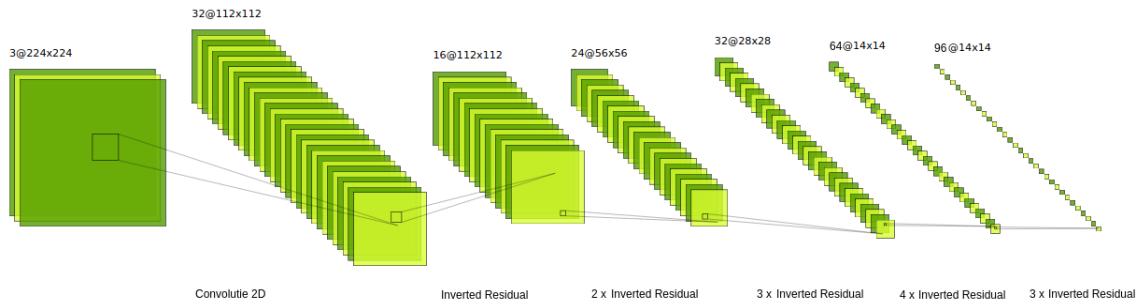

Figure 3.3: Backbone MobileNetV2

In continuare, sunt descrise trei nivele de abstractie la nivelul caracteristicilor cuprinse in spatiul dimensional.

1. Primul nivel cuprinde informatia din spatiul dimensional mare (384 canale) si o contine in 256 canale
2. Al doilea nivel capteaza informatia dintr-un spatiu dimensional mediu (320 de canale) si o codifica in 256 canale
3. Al treilea nivel capteaza caracteristicile generale dintr-un spatiu dimensional mic (128 de canale) si le cuprinde tot in 256 de canale

Toate 3 nivelele produc seturi de caracteristici de dimensiunea (8, 8, 256). Standardul de 256 de canale este ales pentru a se reproduce volume in acelasi grila dimensionalala.

Aceasta extragere multi-level este inspirata de versatilitatea arhitecturii FPN, dar adaptata pentru problema reconstruirii volumetrice. Fiecare nivel deriva din primul strat al nivelului precedent, fiind aplicate convolutii ce cresc numarul de canale dar reduc dimensiunile principale (lungime si latime) ale hartilor de caracteristici cu $kernel_size - 1$, din cauza lipsei aplicarii de padding. Intrucat informatia este extraisa in primele doua convolutii al fiecarui nivel, acestora le sunt aplicate regularizare DropBlock2D si activari ELU. Astfel, metoda DropBlock asigura un nivel de antrenare al caracteristicilor mai putin dominante, iar activarea ELU asigura o filtrare mai buna a caracteristicilor neimportante ale obiectului, acestea rezultand intotdeauna intr-o valoare negativa pentru a evita ambiguitatea creata atunci cand reteaua percep apartenenta unui obiect la mai multe clase. In urma ultimei convolutii nu este aplicata regularizare DropBlock,

dar activarea este setata drept Mish, intrucat in aceasta operatie informatia este codificata in 256 de canale. Arhitectura detaliata a Autencoderului este prezentata in figura 3.4.

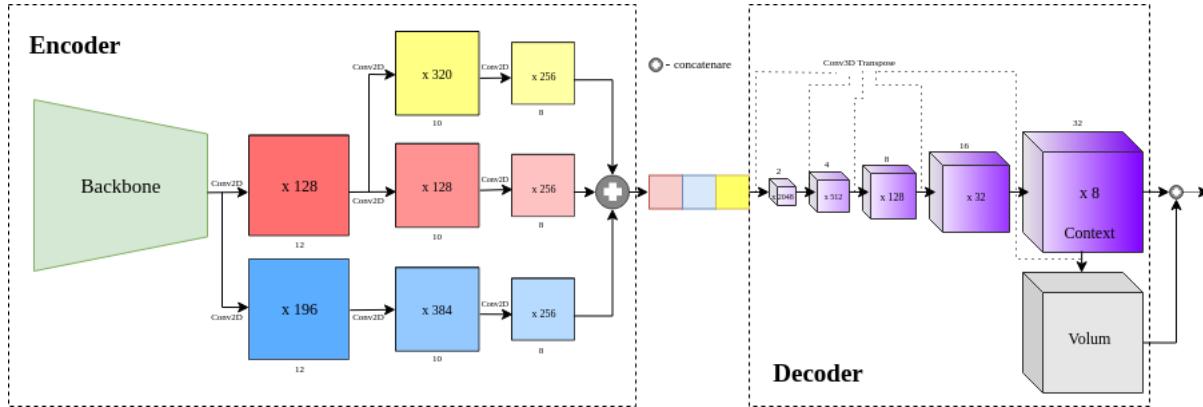

Figure 3.4: Autoencoderul introdus in YOVO

3.1.1.2 Decoder

Hartile de caracteristici rezultate din Encoder, ce au structura (*batch_size, nr_canale, lungime, latime*) sunt „aplatizate”, adica reduse la un Tensor 1-Dimensional, apoi sunt restructurate in (*batch_size, nr_canale, l* adaugand o noua dimensiune. Astfel, Decoder-ul transforma informatia 2D intr-o interpretare 3D. Pentru a decoda caracteristicile, dimensionalitatea volumetrica (*lungime, latime, inaltime*) trebuie sa creasca gradual. In consecinta, sunt folosite convolutii 3D transpuse, cu pas de 2. In total sunt folosite 5 straturi convolutionale. Primele 4 convolutii sunt efectuate cu kernel si pas neunitare, aplicand pe acestea Batch Normalization si activari Mish. Ultima convolutie este pointwise si are o activare Sigmoid, ce translateaza intreg ansamblul de caracteristici 3D intr-o grila ocupationala probabilistica. Numerele de canale ale convolutiilor sunt (512, 128, 32, 8, 1) pentru varianta YOVO clasica si (512, 256, 128, 32, 8, 1) pentru YOVO-e si YOVO-s. Dupa formarea volumului din ultimul strat, se concateneaza la acesta 8 harti ce caracteristici precedente, ce vor avea rol contextual.

Decoder-ul produce 3 volume voxelizate de 32^3 ale obiectului impreuna cu straturile contextuale ale acestora. Pentru Encoder si Decoder, este folosita functia de cost Cros-Entropie Binara dintre volumul real si cel recreat de intreg Autoencoder-ul.

3.1.2 Agregator contextual

Un context este format dintr-un set de harti de caracteristici extrase din imaginea de intrare, care pe urma a fost interpretat de catre Decoder pana in penultimul strat din acesta. Intrucat extragerea de caracteristici este realizata multi-level de catre Encoder, cele 3 volume rezultate de Decoder sunt reconstruite avand contexte diferite. Fiecare context produce nivele de incredere diferite pentru regiunile volumetrice ale obiectului. De exemplu, un context poate produce un voxel cu incredere mare pe suprafatele plane, altul poate produce voxeli ce reproduc cu incredere portiunile ascutite marginale.

Agregatorul contextual realizeaza contopirea volumelor in functie de contextul acestora. Pentru a realiza aceasta operatie, se vor crea ponderi pentru fiecare dintre cele 3 volume, mai exact pentru fiecare potential voxel continut in acestea. Aceste ponderi sunt produse de o retea convolutionala 3D, ce interpreteaza fiecare pereche de context cu volum. Ponderile sunt apoi normalizeaza intre toate 3 contexte cu o functie softmax

$$s_t^{(i,j,k)} = \frac{e^{p_t^{(i,j,k)}}}{e^{p_1^{(i,j,k)}} + e^{p_2^{(i,j,k)}} + e^{p_3^{(i,j,k)}}} \quad (3.1.1)$$

unde s este scorul unui singur voxel (i, j, k) pentru contextul t iar p este ponderea voxelului. Intr-un final, se inmultesc cele 3 volume cu multimea de scoruri aferenta iar volumele rezultante sunt adunate element-wise, rezultand un singur volum intr-o grila ocupationala binara.

Structura acestui modul este prezentata in figura 3.5.

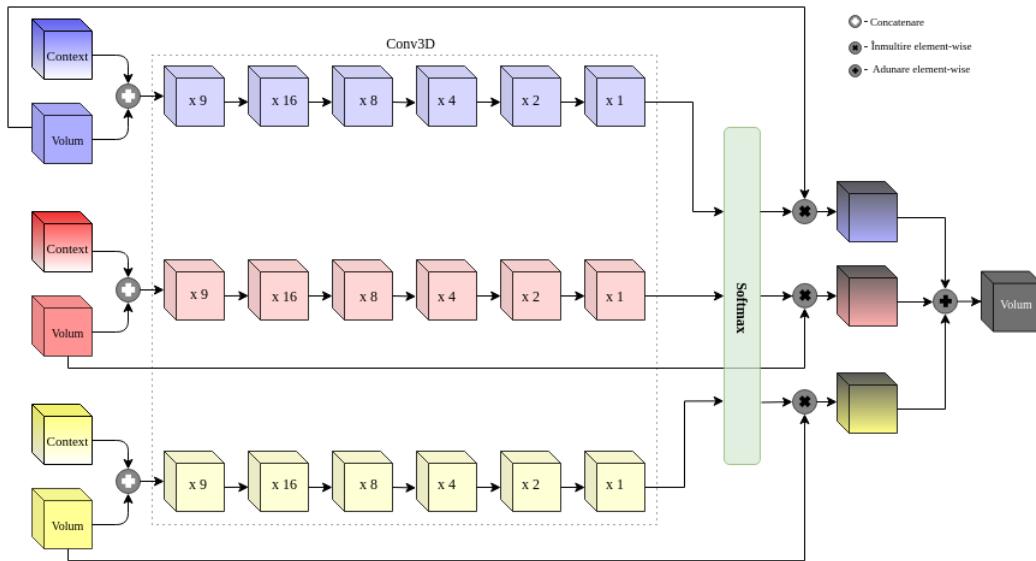

Figure 3.5: Agregatorul prezentat in YOVO

3.1.3 Rafinator

Prezenta sau lipsa unor ansamble mici de voxeli pot fi cauzate din cauza noise-ului . In cazul grilei dimensionale de 32^3 , asemenea ansamble pot avea un efect semnificativ in scaderea acuratetei modelului, aspect ce are mai putin impact in grile dimensionale mari. Din aceste motive, scopul acestui modul este de a imbunatatiti si retusa volumele produse de modulele anterioare. O analogie facuta de [2] face referinta la scopul blocurilor reziduale, in care captarea informatiei reziduale produce rezultate imbnatatite.

Acest modul consista intr-un 3D U-Net - un Autoencoder cu skip connections intre Encoder si Decoder. Encoderul este compus din 3 convolutii 3D cu efect de downsample, rezultat din kernelul si pasul non-unitar. Se adauga 3 straturi dense cu dropout prelucreaza informatia, dupa care aceasta trece prin alte 3 straturi de convolutii 3D transpuse. YOVO-e contine 5 straturi dense. Intre straturile convolutionale ale Encoderului si Decoderului sunt efectuate skip-connections, pentru pastrarea informatiei. Pentru fiecare strat convolutional este aplicat Batch Normalization si activare mish, exceptie facand ultimul strat ce are activare Sigmoid.

Volumul rezultat este compus dintr-un ansamblu probabilistic de voxeli, pe care se aplica in paralel limite de 0.3, 0.4 si 0.5, rezultand intr-un ansamblu binar. Pentru a se decide limita optima, se calculeaza acuratetea pentru fiecare in parte si se alege varianta cu cele mai bune rezultate. YOVO-s nu prezinta deloc Rafinator.

3.2 Set de date

Datasetul ShapeNet contine o multitudine de Proiectari 3D asistate de calculator (CAD). Este folosit un subset al acestui dataset, ce contine 43,783 de modele structurate in 13 clase ordonate alfabetic. Clasele sunt: aeroplane(avion), bench(banca), cabinet(dulap), car(masina), chair(scaun), display(monitor), lamp(lampa), speaker(boxa), rifle(arma), sofa(canapea), table(masa), telephone(telefon), watercraft(barca). Denumirile acestora sunt codificate in conformitate cu WordNet.

3.3 Procesul de antrenare

Pentru a incepe procesul de antrenare, o configuratie trebuie stabilita. Retelei YOVO ii se pot seta anumiti parametrii direct din linia de comanda (e.g. denumirea experimentului, numarul de epoci, tipul rularii: testare/antrenare etc.), dar majoritatea dintre acestia sunt configurati intr-un fisier separat. Pentru simplicitatea accesarii valorilor din fisierul de configuratie, este folosita biblioteca easydict. De asemenea, YOVO salveaza progresul modelului la fiecare 10 epoci sau atunci cand performanta pe setul de validare atinge noi valori maxime.

3.3.1 Preprocesarea datelor

Imaginiile din datasetul ShapeNet au in medie dimensiunea de 137x137. Acestea sunt cropuite la marimea 128x128 apoi redimensionate la 224x224. Pentru procesul de antrenare sunt aplicate metode de augmentare precum: flip aleator, culoare de fundal, permutare canale RGB, Normalizare, introducere de Noise. In schimb, pentru procesul de testare, doar normalizarea si schimbarea culorii de fundal sunt aplicate.

3.3.2 Hiperparametrizare

Hiperparametrii existenti in YOVO fac referire atat la procesul de antrenare sau optimizare, cat si la celelalte metode folosite.

Reteaua este antrenata pentru 250 de epoci, sau 300 in cazul variantei extinsa, cu marimea lotului $batch_size = 32$.

In algoritmul de optimizare Ranger, hiperparametrii au fost adaptati problemei actuale.

- RAdam: $\beta = 0.9$, $\gamma = 0.999$, $\epsilon = 10^{-8}$
- Lookahead: $\alpha = 0.5$, $k = 6$

Pentru Encoder, Decoder si Rafinator avem rata de invatare $lr = 10^{-3}$ iar pentru Agregator avem $lr = 10^{-4}$. De asemenea, dupa 150 de epoci ratele de invatare se inmultesc cu un factor de 0.5.

Tehnicile de regularizare se aplica doar in timpul antrenarii. Pentru DropBlock avem $drop_prob = 0.05$ si $block_size = [1, 2]$, iar rata de dropout aplicata straturilor dense ale Rafinatorului este 0.1.

3.3.3 Functia de cost si Metrica

Pentru a calcula eroarea in timpul antrenarii este folosita Cross-Entropia Binara Voxel Unitara 2.5.8, iar metrica folosita pentru calculul acuratetei modelului este 3DIoU2.5.9.

3.3.4 Validare si Testare

O practica des intalnita este impartirea setului de date atat pentru antrenare si testare, cat si pentru validare. Datele de validare sunt folosite pentru a evalua sistemul in timpul antrenarii, in scopul ajustarii hiperparametrilor. Datele de test au rolul de a evalua modelul final, pentru formarea unei analize comparative cu alte modele.

Din setul de date ShapeNet, 30640 de imagini sunt folosite pentru antrenare, 4371 pentru validare si 8762 pentru testare.

3.4 Mediul de antrenare

3.4.1 Resurse Hardware

Antrenarea si rularea retelelor neuronale sunt procese ce necesita o cantitate mare de resurse atat computationale cat si de stocare. Reproducerea volumelor obiectelor din imagini 2D este o solutie cu o arhitectura complexa, ce prezinta un numar mare de ponderi antrenabile.

Din punct de vedere hardware, marimea spatiului de stocare, procesorul, placa video si memoria RAM sunt cele mai importante componente. Pentru problemele de Invatare Profunda nu este important daca setul de date este stocat pe un HDD sau pe un SSD. Procesorul este folosit in principal pentru preprocesarea datelor, numarul de nuclee si abilitatea de hyperthreading fiind esentiale in paralelizarea si accelerarea acestui proces. Marimea memoriei RAM va denota cat de multe date se vor putea aloca intr-o iteratie. Deoarece accesarea memoriei disk este seminificativ de inceata, se incearca incarcarea a cat mai multor date in memoria RAM, pentru a scadea numarul de accesari in memoria disk. Datele sunt transmise din memoria RAM in memoria placii video. Pentru a evita cazuri de limitare, este de preferat ca memoria RAM sa fie mare. Majoritatea operatiilor realizate intr-o retea neuronală sunt inmultirile matriciale, operatie pentru care placile video sunt mai eficiente. Experimentele academice sunt dominate de placile NVIDIA, ce folosesc arhitectura software CUDA drept baza la antrenarea retelelor neuronale.

YOVO a fost antrenat timp de 60 de ore, YOVO-s pentru 35 de ore iar YOVO-e pentru 80. Sistemul folosit este compus din: procesor Intel Core i7-6800K 3.40GHz, placa video NVIDIA RTX 2080Ti si memorie RAM 24Gb DDR4. Referitor spatiului de stocare, este nevoie de 6.3Gb pentru setul de date, intre 1.0-2.5Gb pentru modelul antrenat si 45Gb pentru salvarea modelelor intermediare in timpul antrenarii. In total, se recomanda cel putin 60Gb spatiu de stocare.

3.4.2 Resurse Software

YOVO a fost scris in Python3, un limbaj de programare interpretat, de nivel inalt, cu accent pe simplitate si inteleger usoara a codului. Versiunea softwareului de interactiune cu placa video NVIDIA este CUDA 10.2. Frameworkul open-source folosit pentru manevrarea softwareului CUDA si pentru codarea modulelor specifice retelelor neuronale este PyTorch 1.5. Aceasta aduce simplitate procesul de experimentare si prezinta atat o interfata in python cat si una in C++. Pentru a oferi versatilitate in experimentarea diferitelor solutii din invatarea profunda, este creat un mediu de antrenare virtual cu ajutorul softwareului Anaconda, in care se instaleaza urmatoarele biblioteci:

1. argparse - parsarea parametrilor din linia de comanda
2. easydict - accesarea membrilor unui dictionar ca si atribute

3. matplotlib - salvarea si vizualizarea imaginilor si a videoclipurilor de exibitie
4. numpy - folosit preponderent pentru inmultirea matricilor multidimensionale mari
5. opencv-python - modificarea si procesarea de imagini
6. pprint - afisarea ordonata a configuratiei
7. scipy - citirea si manevrarea fisierelor tipice reprezentarii 3D
8. echoAI - contine implementarea functiei de activare Mish
9. pyglet - pachet necesar bibliotecii kaolin
10. kaolin - biblioteca pentru reprezentare interactiva a obiectelor 3D
11. dropblock - implementarea regularizarii dropblock 2D si 3D
12. tensorboardX - salvarea si vizualizarea statisticilor procesului de antrenare

3.4.3 Vizualizare

YOVO poate fi configurat sa afiseze volumele reconstruite si cele reale, sa le salveze intr-un format specific aplicatiilor grafice 3D, sa le prezinte in 2 tipuri de medii interactive sau sa creeze un videoclip de exibitie in 360 de grade pentru acestea. O optiune pentru vizualizare interactiva este prin folosirea bibliotecii kaolin, ce prezinta volumele simplistic dar le poate converti si intr-un ansamblu mesh. Alternativa este vizualizarea interactiva folosind matplotlib, in care se poate observa grafic increderea pentru fiecare voxel din volumul reconstruit.

Chapter 4

Experimente si Rezultate

Pentru a putea face o analiza comparativa cu alte solutii de reconstructie 3D pe datasetul ShapeNet, aceasta lucrare prezinta trei versiuni: YOVO-s, YOVO si YOVO-e. Experimentele au fost realizate pe date sintetice din datasetul ShapeNet.

1. YOVO este modelul original ce introduce extragerea multi-level a caracteristicilor pentru obiecte 3D, imbunatatit cu activari Mish, optimizare Lookahead+RAdam si regularizare DropBlock.
2. YOVO-simplificat sau YOLO-s extinde capabilitatile Decoderului si elimina complet Rafinitorul, rezultand in 30% mai putini parametrii decat versiunea clasica
3. YOVO-extins sau YOLO-e prezinta o versiune imbunatatita YOVO, cu aceeasi extensie a Decoderului si o versiune a Rafinatorului ce izoleaza mai bine informatia reziduala prin extinderea straturilor dense

Odata ce o versiune YOVO produce un volum, acesta este intr-o grila ocupationala probabilistica. Pentru a obtine o reconstructie finala se aplica limitele 0.3, 0.4 si 0.5. Valoarea ce rezulta intr-o acuratete totala mai mare este integrata in versiunea YOVO. Rezultatele obtinute de cele 3 versiuni introduse cu limitarile de rigoare sunt prezentate in tabelul 4.1. In concluzie, limita 0.3 este aplicata pe YOVO-e si 0.4 pe YOVO si YOVO-s.

Un alt aspect important in evaluarea solutiilor este timpul de inferenta. In cazul retelelor neuronale, acesta creste in mod normal proportional cu numarul de parametrii, considerand ca sistemul pe care se inferentiaza modelele este constant. Numarul de parametrii si timpul de inferenta al versiunilor YOVO este prezentat in tabelul 4.2.

Se poate concluziona faptul ca varianta YOVO clasica aduce un echilibru intre viteza si resurse necesare. Procesul de antrenare a urmarit evolutia valorilor functiei de cost la antrenare si la validare, atat pentru Autoencoder cat si pentru Rafinator. De asemenea, pentru a deduce relevanta solutiei in timpul antrenarii, este de asemenea urmarita acurateitatea intregului model pe setul de validare. Evolutia acestor valori poate fi urmarita in figura 4.1.

Dupa cum se poate vedea, exista o discrepanta intre valoarea functiei de cost la momentul antrenarii si cea de la momentul validarii. Explicatia acestui fenomen este urmatoarea: functia de cost urmareste inversul increderii predictiei pe care o face modelul, iar acuratetea urmareste corectitudinea predictiilor. In alte cuvinte, daca acuratetea modelului creste, dar odata cu ea creste si valoarea erorii, inseamna ca desi modelul face predictii corecte, el este mai putin sigur pe acestea. In cazul in care acuratetea modelului scadea odata cu creștea erorii de validare se putea spune ca modelul suferea de overfitting. Totusi, acest dezavantaj nu apare in timpul antrenarii YOVO, multumita metodelor de regularizare adoptate.

Categorie	YOVO-s			YOVO			YOVO-e		
	0.3	0.4	0.5	0.5	0.4	0.5	0.3	0.4	0.5
avion	0.6537	0.6597	0.6536	0.6529	0.6710	0.6748	0.6739	0.6804	0.6750
banca	0.6004	0.6013	0.5917	0.6035	0.6111	0.6062	0.6161	0.6162	0.6055
dulap	0.7912	0.7864	0.7782	0.8043	0.8039	0.7987	0.7955	0.7904	0.7807
masina	0.8637	0.8576	0.8563	0.8510	0.8582	0.8599	0.8576	0.8612	0.8595
scaun	0.5771	0.5731	0.5637	0.5802	0.5794	0.5694	0.5845	0.5808	0.5709
monitor	0.5335	0.5316	0.5252	0.5533	0.5526	0.5437	0.5426	0.5401	0.5342
lampa	0.4588	0.4480	0.4312	0.4609	0.4493	0.4294	0.4666	0.4551	0.4368
boxa	0.7142	0.7090	0.7005	0.7262	0.7211	0.7093	0.7187	0.7130	0.7029
arma	0.6209	0.6286	0.6203	0.6212	0.6367	0.6374	0.6265	0.6345	0.6281
canapea	0.7158	0.7151	0.7101	0.7158	0.7187	0.7137	0.7216	0.7199	0.7127
masa	0.6117	0.6114	0.6075	0.6114	0.6154	0.6115	0.6185	0.6181	0.6128
telefon	0.7883	0.7900	0.7890	0.7974	0.7969	0.7904	0.7970	0.7992	0.7982
barca	0.6054	0.6053	0.5964	0.6055	0.6126	0.6077	0.6121	0.6120	0.6025
Total	0.6633	0.6634	0.6571	0.6651	0.6695	0.6651	0.6712	0.6711	0.6641

Table 4.1: Rezultate comparative YOVO-s(stanga), YOVO(mijloc) si YOVO-e(dreapta) pentru reconstructia 3D a obiectelor din ShapeNet cu metrica 3DIoU

	YOVO-s	YOVO	YOVO-e
Encoder	3921344	3921344	3921344
Decoder	76662616	71583064	76662616
Argegator	8571	8571	8571
Rafinitor	0	39076704	85220192
Total	80,592,531	114,590,283	165,812,723
Antrenare (ms)	82.3	116.5	130
Test (ms)	12	14.5	16.5

Table 4.2: Numarul de parametrii al arhitecturilor YOVO-s, YOVO si YOVO-e

Pentru arhitectura clasica YOVO a fost realizata o parcurgere a setului de test dupa fiecare epoca. Evolutia acuratetei generale a modelului poate fi urmnrarita in figura 4.2.

Performantele arhitecturilor prezентate se datoreaza generarii de volume la diferite nivele de abstractie. Astfel, un volum va capta un spatiu ocupational general al obiectului, altul va capta caracteristicile de baza ce le va impune in agregator iar ultimul capteaza detaliile la nivelul regiunilor sparse. In figura 4.3 este prezntata reproducerea celor 3 volume, care agrega formea un volum cizelat.

Metodele existente 3D-R2N2[1] si Pix2Vox[2] sunt doua dintre metodele populare ce au reusit sa ofere rezultate satisfacatoare in reconstructia 3D a obiectelor din datasetul ShapeNet. Analiza comparativa dintre versiunile YOVO si acestea este prezntata in tabelul 4.3.

Mai multe reconstructii ale arhitecturi YOVO sunt prezntate in figura .

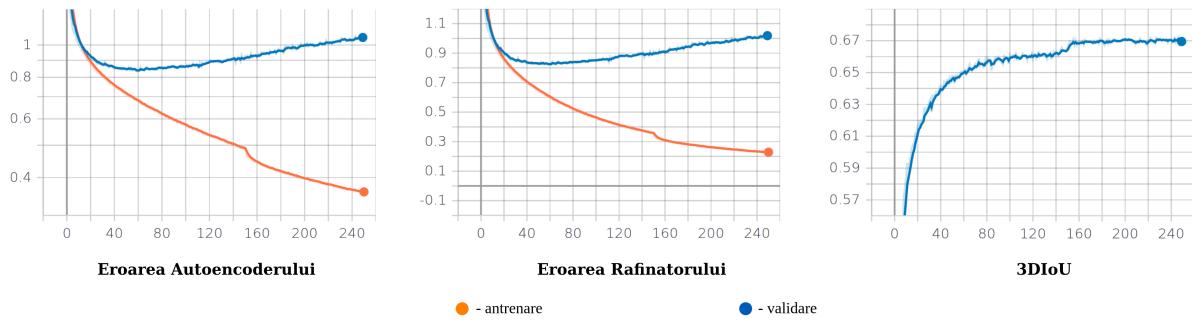

Figure 4.1: Evolutia erorilor si a metricii in timpul antrenarii si validarii

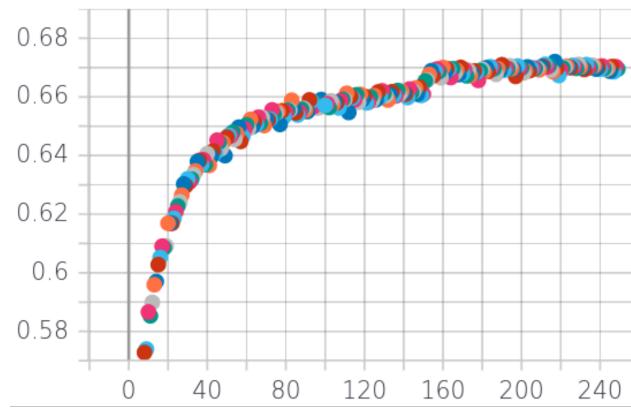

Figure 4.2: Evolutia acuratetei pe datele de test

Categorie	3D-R2N2	Pix2Vox-A	YOVO-s	YOVO	YOVO-e
avion	0.513	0.684	0.660	0.671	0.6739
banca	0.421	0.616	0.601	0.611	0.616
dulap	0.716	0.792	0.786	0.804	0.796
masina	0.798	0.854	0.858	0.858	0.858
scaun	0.466	0.567	0.573	0.579	0.584
monitor	0.468	0.537	0.532	0.553	0.543
lampa	0.381	0.443	0.448	0.450	0.467
boxa	0.662	0.714	0.709	0.721	0.719
arma	0.544	0.615	0.629	0.637	0.627
canapea	0.628	0.709	0.715	0.7187	0.722
masa	0.513	0.601	0.611	0.615	0.619
telefon	0.661	0.776	0.790	0.797	0.797
barca	0.513	0.594	0.605	0.613	0.612
Total	0.560	0.661	0.663	0.669	0.671

Table 4.3: Analiza comparativa dintre 3D-R2N2, Pix2Vox-A si versiunile YOVO pe datasetul ShapeNet

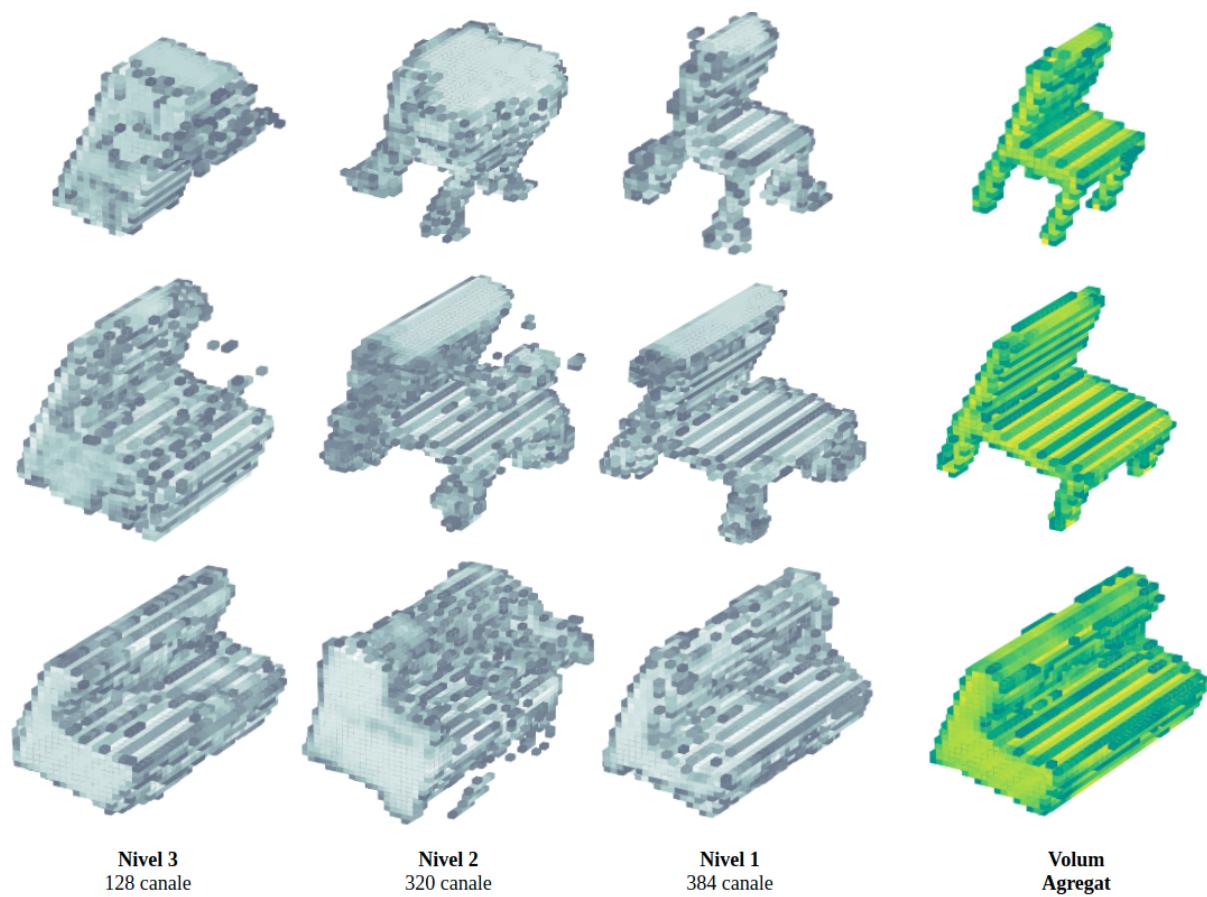

Figure 4.3: Reproducerea volumetrica pentru cele 3 nivele de abstractie

Chapter 5

Concluzie

Bibliography

- [1] Christopher B. Choy and Danfei Xu and JunYoung Gwak and Kevin Chen and Silvio Savarese (2016). 3D-R2N2: A Unified Approach for Single and Multi-view 3D Object ReconstructionCoRR, abs/1604.00449.
- [2] Haozhe Xie and Hongxun Yao and Xiaoshuai Sun and Shangchen Zhou and Shengping Zhang and Xiaojun Tong (2019). Pix2Vox: Context-aware 3D Reconstruction from Single and Multi-view ImagesCoRR, abs/1901.11153.
- [3] Cunningham, Padraig & Cord, Matthieu & Delany, Sarah. (2008). Supervised Learning. 10.1007/978-3-540-75171-7_2.
- [4] Goodfellow, Bengio & Courville (2016, 6.5 Back-Propagation and Other Differentiation Algorithms, pp. 200–220)
- [5] Abadi, M., Agarwal, A., Barham, P., Brevdo, E., Chen, Z., Citro, C., Corrado, G., Davis, A., Dean, J., Devin, M., Ghemawat, S., Goodfellow, I., Harp, A., Irving, G., Isard, M., Jia, Y., Jozefowicz, R., Kaiser, L., Kudlur, M., Levenberg, J., Mané, D., Monga, R., Moore, S., Murray, D., Olah, C., Schuster, M., Shlens, J., Steiner, B., Sutskever, I., Talwar, K., Tucker, P., Vanhoucke, V., Vasudevan, V., Viégas, F., Vinyals, O., Warden, P., Wattenberg, M., Wicke, M., Yu, Y., Zheng, X.: TensorFlow: Large-scale machine learning on heterogeneous systems (2015), <https://www.tensorflow.org/>
- [6] Paszke, A., Gross, S., Chintala, S., Chanan, G., Yang, E., DeVito, Z., Lin, Z., Desmaison, A., Antiga, L., Lerer, A.: Automatic differentiation in PyTorch. In: NeurIPS Autodiff Workshop (2017), <https://pytorch.org/>
- [7] Yamashita, R., Nishio, M., Do, R.K.G. et al. Convolutional neural networks: an overview and application in radiology. *Insights Imaging* 9, 611–629 (2018)
- [8] Chollet, Francois. (2017). Xception: Deep Learning with Depthwise Separable Convolutions. 1800-1807. 10.1109/CVPR.2017.195.
- [9] Kaiming He, Xiangyu Zhang, Shaoqing Ren, and Jian Sun. Deep residual learning for image recognition.CoRR, abs/1512.03385, 2015.
- [10] Saining Xie, Ross B. Girshick, Piotr Dollár, Zhuowen Tu, and Kaiming He. Aggregated residual transformations for deep neural networks.CoRR, abs/1611.05431, 2016.
- [11] Mark Sandler and Andrew G. Howard and Menglong Zhu and Andrey Zhmoginov and Liang-Chieh Chen (2018). Inverted Residuals and Linear Bottlenecks: Mobile Networks for Classification, Detection and SegmentationCoRR, abs/1801.04381.

- [12] D. E. Rumelhart, G. E. Hinton, and R. J. Williams. 1986. Learning internal representations by error propagation. *Parallel distributed processing: explorations in the microstructure of cognition*, vol. 1: foundations. MIT Press, Cambridge, MA, USA, 318–362.
- [13] Ronneberger, Olaf & Fischer, Philipp & Brox, Thomas. (2015). U-Net: Convolutional Networks for Biomedical Image Segmentation. arXiv:1505.04597v1
- [14] Lin, Tsung-Yi et al. “Feature Pyramid Networks for Object Detection.” 2017 IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition (CVPR) (2017): 936-944.
- [15] Marcel Wever, F.M., Hüllermeier, E.: ML-Plan for unlimited-length machine learning pipelines. In: Garnett, R., Vanschoren, F.H.J., Brazdil, P., Caruana, R., Giraud-Carrier, C., Guyon, I., Kégl, B. (eds.) ICML workshop on Automated Machine Learning (AutoML workshop 2018) (2018)
- [16] Glorot, X., Bordes, A. & Bengio, Y.. (2011). Deep Sparse Rectifier Neural Networks. Proceedings of the Fourteenth International Conference on Artificial Intelligence and Statistics, in PMLR 15:315-323
- [17] Maas, Andrew L, Hannun, Awni Y, and Ng, Andrew Y. Rectifier nonlinearities improve neural network acoustic models. In Proc. ICML, volume 30, 2013.
- [18] Clevert, Djork-Arné & Unterthiner, Thomas & Hochreiter, Sepp. (2016). Fast and Accurate Deep Network Learning by Exponential Linear Units (ELUs).
- [19] Prajit Ramachandran, Barret Zoph, & Quoc V. Le. (2017). Searching for Activation Functions.
- [20] Diganta Misra. Mish: A self regularized nonmonotonic neural activation function. arXiv preprint arXiv:1908.08681, 2019.
- [21] Herbert E. Robbins (2007). A Stochastic Approximation MethodAnnals of Mathematical Statistics, 22, 400-407.
- [22] David E. Rumelhart, Geoffrey E. Hinton, & Ronald J. Williams (1986). Learning representations by back-propagating errorsNature, 323, 533-536.
- [23] Andrew Yan-Tak Ng. „Deep Learning Specialization”. <https://wwwdeeplearning.ai/> (2017)
- [24] G. E. Hinton. "Lecture 6e RMSProp: Divide the gradient by a running average of its recent magnitude". https://www.cs.toronto.edu/~tijmen/csc321/slides/lecture_slides_lec6.pdf
- [25] Kingma, Diederik & Ba, Jimmy. (2014). Adam: A Method for Stochastic Optimization. International Conference on Learning Representations.
- [26] Liu, Liyuan & Jiang, Haoming & He, Pengcheng & Chen, Weizhu & Liu, Xiaodong & Gao, Jianfeng & Han, Jiawei. (2019). On the Variance of the Adaptive Learning Rate and Beyond.
- [27] Michael R. Zhang and James Lucas and Geoffrey E. Hinton and Jimmy Ba (2019). Lookahead Optimizer: k steps forward, 1 step backCoRR, abs/1907.08610.

- [28] Less Wright (2019). New Deep Learning Optimizer, Ranger: Synergistic combination of RAdam + LookAhead for the best of both. <https://medium.com/@lessw/new-deep-learning-optimizer-ranger-synergistic-combination-of-radam-lookahead-for-the-best-of-2dc83f79a48d>
- [29] G. E. Hinton, N. Srivastava, A. Krizhevsky, I. Sutskever, and R. R. Salakhutdinov, “Improving neural networks by preventing co-adaptation of feature detectors,” arXiv preprint arXiv:1207.0580, 2012.
- [30] Golnaz Ghiasi, Tsung-Yi Lin, and Quoc V Le. DropBlock: A regularization method for convolutional networks. In Advances in Neural Information Processing Systems (NIPS), pages 10727–10737, 2018.
- [31] R. Hartley and A. Zisserman, Multiple view geometry in computervision. Cambridge university press, 2003.
- [32] J. Wu, Y. Wang, T. Xue, X. Sun, B. Freeman, and J. Tenenbaum, “MarrNet: 3D shape reconstruction via 2.5D sketches,” in NIPS, 2017, pp. 540–550.
- [33] X. Han, H. Laga and M. Bennamoun, "Image-based 3D Object Reconstruction: State-of-the-Art and Trends in the Deep Learning Era," in IEEE Transactions on Pattern Analysis and Machine Intelligence, doi: 10.1109/TPAMI.2019.2954885.